

M

Mozaiik Dergisi

2026
Haziran Sayısı

Erbakır Fen Lisesi

Mozaik Dergisi
2026 Haziran Sayısı

Danışman Öğretmen

Mehmet Tevfik İş

Baş Editör

Ecrin Erbay

Yardımcı Editör

Hasibe Pala

Yazarlık Editörü

Yavuz Emre Ayhan

Tasarım Editörü

Erkan Doruk Yıldırım

Sosyal Medya Editörü

Ahmet Berk Sarı

Tasarım Ekibi

Gökçe Veral
Erkan Doruk Yıldırım
Betül Ece Karadeniz
Zeynep Manisalı
Nisanur Doğan
Elif İrem Gökpınar
Cemile Dede
Zeynep Berra Çaput

Sosyal Medya Ekibi

Ecrin Hamide Şimşek
Zeynep Sude Ergül
Burçe Karahisarlı
Zehra Aydoğan
Ayşe Nihal Taş
Enes Karaobalı
Salih Gökberk Doğrul
Ceylin Kılçanlı
Dilek Aysan
Emir Tayfur Güzel
Zeynep Baykara

Yazar Kadrosu

Yavuz Emre Ayhan
Ecrin Erbay
Ata Deniz Utku
Ayşenur Akın
Beril Sarı
Çınar Barış Çakıroğlu
Deniz Burak Bayraktar
Doğa Pehlivan
Edanur Sağışmak
Elif Alpay
Elif İrem Gökpınar
Elif Su Avşar
Emir Tayfur Güzel
Emir Çiçekdemir
Emir Yiğit Tuna
Enes Karaobalı
Enver Dağtekin
Eşe Ecrin Sayar
Gizem Ecrin Elbi
İpek Liya Ergen
Mert Ok
Mert Öz
Nurefşan Arı
Zehra Begüm Batmaz
Zeynep Kart
Zeynep Sare Şimşek
Zeynep Özdemir

Tanıtım Ekibi

Nurefşan Arı
Salih Gökberk Doğrul
Bilgesu Kılınç
Ecem Girgin

Yazı Denetim Ekibi

Hasibe Pala
Zeynep Sare Şimşek
İpek Liya Ergen

Mozaik Dergisi
2026 Haziran Sayısı

İçindekiler

70. Yılda Çatlayan Melodi: EUROVISION 2026

ve Diplomatik Domino Etkisi (Mert Öz, sf.3)

Algoritmik Ayna: Yapay Zeka Çağında İnsan Olmak

ve “Yaratıcı” Yanılsaması (Mert Öz, sf.6)

Doğa İnsan ve Farkındalık (Nurefşan Arı, sf.7)

2026 Kış Olimpiyatları (Doğa Pehlivan, sf.10)

Sadece Sen Yoksun! (Yavuz Emre Ayhan, sf.13)

İlk Gökmenle Bir Hatıra (Zeynep Kart, sf.14)

Bakkal'ın Ceketini (Zeynep Kart, sf.16)

Son Üç Perde (Begüm, sf.18)

Mutluluğunu Arayan İnsan (Doğa Pehlivan, sf.22)

Zalim Aslan ve Gafil Hayvanlar (Doğa Pehlivan, sf.24)

Baharın Sessiz Öğüdü (Doğa Pehlivan, sf.25)

Gönül (Yavuz Emre Ayhan, sf.26)

Anlatılamayan Seveda (Enes Karaobalı, sf.27)

Çare Yok (Yavuz Emre Ayhan, sf.28)

Satır Arası, Perde Arkası (Yavuz Emre Ayhan, sf.29)

70. Yılda Çatlayan Melodi:

EUROVISION SONG CONTEST

VIENNA 2026
ve Diplomatik Domino Etkisi

Viyana'nın barok caddeleri, 2026 yılının Mayıs ayında Eurovision Şarkı Yarışması'nın 70. yıl dönümüne ev sahipliği yapmaya hazırlanırken, sahne arkasında müzik tarihinin en büyük sessizliği yaşanıyor. Avusturya, 2025 yılında JJ'in Wasted Love şarkısıyla Eurovision zaferiyle ev sahipliği hakkını kazandığında, kimse 2026'nın bir kutlamadan ziyade Avrupa Yayın Birliği'nin (EBU) meşruiyet sınavına dönüşeceğini tahmin etmemiştir

CENEVRE'DEKİ KRİTİK TOPLANTILAR

Krizin fitili, 2025 sonlarına doğru Cenevre'de yapılan EBU Genel Kurulu'nda ateşlendi. Birçok üye ülke, İsrail'in Gazze'deki askeri operasyonları ve geçtiğimiz iki yıldaki oy manipülasyonu iddiaları nedeniyle yarışmadan ihraç edilmesi için doğrudan bir oylama talep etmişti. EBU yönetimi üye ülkelerin çekilme resti sebebiyle bu kararı kabul etmişti ve oylamanın Aralık 2025'te yapılacağını duyurmuştu. Ancak EBU yönetimi, oylama öncesinde Gazze'de imzalanan kısa süreli anlaşmayı sebep göstererek oylamayı iptal etmişti. Toplantıda İsrail'in üyeliğini oylamak yerine, yarışmanın kurallarını sıkılaştıran bir reform paketi oylamaya sunuldu. Bu paket; bir kişinin verebileceği oy sayısını 20'den 10'a düşürmeyi, hükümet destekli tanıtım kampanyalarını yasaklamayı ve yarı finallere jüri sistemini geri getirmeyi içeriyordu. Delegelerin %65'i bu yapısal reformlara "evet" deyince, EBU yönetimi "Üyelerimiz kuralların iyileştirilmesini yeterli bulmuştur, dolayısıyla ihraç oylamasına gerek kalmamıştır" diyerek kapıyı kapattı.

United
by Music

DOMİNO ETKİSİ

10 dakika için 4 ayrılık, 48 saat içinde 5 ülkeye sıçradı.

Cenevre'den çıkan bu karar, yayıncı kuruluşlar arasında anında bir şok dalgası yarattı. Diplomasi tarihinde nadir görülen bir süratle, kararın hemen ardından bir "domino etkisi" başladı:

İrlanda (RTÉ): İlk çekilme kararı Dublin'den geldi. RTÉ(İrlanda Devlet Kanalı), Gazze'deki sivil can kayıpları ve gazetecilerin hedef alınması karşısında yarışmaya katılımın "vicdanen imkânsız" olduğunu duyurdu.

İspanya (RTVE): İrlanda'yı saniyeler içinde İspanya takip etti. RTVE, EBU'nun yönetim biçimine olan güvenin sarsıldığını belirterek, 2026 finalini bile yayınlamayacağını açıkladı. İspanya Eurovision'un büyük finansörlerindendi ve Big 5 ülkesiydi(Birleşik Krallık, İspanya, İtalya, Fransa ve Almanya'dan oluşan Eurovision en büyük 5 finansörüne verilen ad. Bu 5 ülke her yıl yarı finaleri otomatik olarak atlar ve doğrudan finale yükselir.).İspanya'nın çekilmesi Eurovision'un şüphesiz alacağı en büyük darbelerdendi.

Hollanda ve Slovenya: Akşam saatlerinde AVROTROS (Hollanda) ve RTVSLO (Slovenya), etik değerlerin kurumsal çıkarlardan önce geldiğini vurgulayarak yarışmadan çekildiklerini ilan ettiler.2024 Hollanda temsilcisi kimilerine göre şüpheli bir biçimde Eurovision 2024'ten diskalifiye edilmişti. Olay bazı çevreler tarafından hala şaibeli olarak görülür ve tartışılır.

İzlanda (RÚV): Birkaç gün sonra İzlanda da boykota katılarak ulusal birliği sağlamayacak bir yarışmada yer almayacaklarını bildirdi.

Bu toplu ayrılış, Eurovision'u bir gecede "Big 5" (büyük finansörler) üyesi İspanya'dan ve yarışma tarihinin en çok kazanan ülkelerinden biri olan İrlanda'dan mahrum bıraktı. Belçika ise katılım kararını açıkladı ve çok büyük tepki çekti.

”İki Avrupa” Arasındaki Uçurum

Viyana 2026 süreci, Avrupa’nın içindeki siyasi kutuplaşmayı da kristalize etti. Bir tarafta boykot kararı alan Kuzey ve Batı Avrupa ülkeleri; diğer tarafta ise İsrail’in katılımını “kırmızı çizgi” olarak gören ve çekilme tehdidinde bulunan Almanya ile ev sahibi Avusturya var. Avusturya Şansölyesi’nin “Yahudi bir sanatçının Viyana’ya gelmesini yasaklamak kabul edilemez” çıkışı, yarışmanın artık sadece bir şarkı yarışması değil, bir kimlik savaşı alanı olduğunun kanıtı.

Teknik Reformlar ve Güven Sorunu

EBU’nun getirdiği yeni kurallar aslında teknik olarak yerinde müdahalelerdi. Geçen yıl İsrail’in halk oylamasındaki şüpheli artışı (televote manipülasyonu iddiaları) üzerine getirilen “kişi başı 10 oy” sınırı ve “devlet destekli reklam yasağı”, yarışmanın dürüstlüğünü korumayı amaçlıyordu. Ancak boykotçu ülkeler için mesele artık “teknik” değil, “etik” bir boyuta taşındı.

Sonuç: Bir ”Pirus Zaferi” mi?

Bulgaristan, Romanya ve Moldova’nın geri dönüşüyle katılımcı sayısı 35’te tutulmaya çalışılsa da, Viyana 2026’nın üzerindeki kara bulutlar dağılmış değil. 2024 birincisi Nemo’nun kupasını iade etme kararı ve yarışmacıların provalar sırasında yapacağı olası protestolar, Wiener Stadthalle’deki atmosferin her zamankinden daha gergin olacağını gösteriyor.

Eurovision, 70. yılında ya kendini tamamen reforme ederek küllerinden doğacak ya da bu derin siyasi çatlaklar arasında ”Avrupa’nın ortak sesi” olma iddiasını sonsuza dek kaybedecek. Mozaik okurları olarak bizler için bu süreç, popüler kültürün siyasetten bağımsız olmadığını anlamak adına devasa bir laboratuvar görevi görüyor.

MERT ÖZ

ALGORİTMİK AYNA: YAPAY ZEKA ÇAĞINDA İNSAN OLMAK VE "YARATICI" YANILSAMASI

21.Yüzyılın ilk çeyreğini geride bırakırken, insanlık tarihi boyunca sormaya korktuğumuz o soruyla artık her sabah uyanıyoruz: "Beni 'ben' yapan şey nedir?" Eskiden bu sorunun cevabı basitti; akıl yürütme, sanat üretme ve karmaşık problemleri çözme yetisi sadece insana özgüydü. Ancak 2026 yılı itibarıyla, Transformer mimarileri ve gelişmiş sinir ağları, bu "insanlık tekeli"ni kökünden sarstı. Artık karşımızda sadece birer araç değil, bize bizi yansıtan devasa bir algoritmik ayna var.

"YARATICILIK" BİR İSTATİSTİK Mİ?

Yapay zekâ (YZ) tarafından bestelenen senfoniler, çizilen tablolar ve yazılan makaleler karşısında takındığımız o ilk "Hayır, bu gerçek sanat değil!" savunması giderek zayıflıyor. Bilimsel bir perspektifle baktığımızda, insan beynindeki nöronların ateşlenme patenleri ile bir YZ modelindeki ağırlık parametrelerinin (weighting) matematiksel özü birbirine şaşırtıcı derecede benziyor. Bir yapay zekâ modelinin çıktı üretirken kullandığı olasılık dağılımı, aslında insanın "ilham" dediği sürecin dijital bir simülasyonu olabilir mi? Eğer yaratıcılık, var olan bilgilerin yeni ve beklenmedik kombinasyonları ise, saniyede trilyonlarca işlemi $P(A|B)$ olasılık formülüyle hesaplayan bir makine, bizden daha mı yaratıcıdır?

SİYAH KUTU (BLACK BOX) PROBLEMİ VE SEZGİ

Öğrencileri olarak bizler, bir sonucun arkasındaki süreci, ispatı ve mantığı aramaya alışkinız. Ancak modern YZ modellerinin en büyük paradoksu, "Black Box" yani "Siyah Kutu" sorunudur. Bir modelin neden o cevabı verdiğini, hangi ara katmanlarda hangi "sezgisel" kararı aldığını tam olarak açıklayamıyoruz. İşte buradaki ironi şudur: İnsan sezgisi de aslında bir tür siyah kutudur. Bir fizik problemini çözerken ya da bir şiir yazarken beynimizin hangi lobundaki hangi sinapsın neden tetiklendiğini tam olarak bilemeyiz. Belki de YZ, bize zekânın sadece biyolojik bir mucize değil, evrensel bir veri işleme biçimi olduğunu kanıtliyordur.

DİJİTAL İKİZİMİZLE TANIŞMAK

Bugün YZ ile etkileşime girdiğimizde aslında insanlığın kolektif hafızasıyla konuşuyoruz. İnternetteki her makale, her tweet, her akademik yayın bu devasa modelin bir parçası. Dolayısıyla YZ hata yaptığında aslında bizim hatalarımızı, ön yargılarımızı ve mantık kusurlarımızı bize geri yansıtıyor. O, bizim mükemmel bir kopyamız değil; bizim en "ortalama" halimizin en rafine edilmiş hali.

SONUÇ: NE KALACAK?

Eğer bir makine bizim kadar iyi kod yazabiliyor, bizden daha hızlı veri analizi yapabiliyor ve bizden daha etkileyici görseller tasarlayabiliyorsa; insana ne kalacak? Cevap, bilginin kendisinde değil, "anlamlandırma" çabasında gizli.

Yapay zekâ bir denklemi çözebilir ama o denklemin evrendeki yerini merak edemez. Bir aşk şiiri yazabilir ama kalbinin neden hızlı çarptığını hissedemez. Bizim görevimiz, makinelerle rekabet etmek değil; makinelerin ulaşamayacağı o "anlam" arayışını, etik kaygıları ve duygusal derinliği korumaktır. Gelecekte en değerli yetenek, sadece bir problemi çözmek değil; o problemin neden çözülmesi gerektiğini sormak olacaktır. Mozaik'in bu sayısında bizler, sadece teknolojiye bakmıyoruz; o teknolojiye bakan gözlerin içindeki o bitmek bilmeyen merak duygusunu selamlıyoruz.

DOĞA, İNSAN VE FARKINDALIK

Hiç modern dünyanın yoğun karmaşası altında ezildiğimizi ve gittikçe artan gürültüsüyle kendi zihninizdeki sesleri bir an olsun dinleyemediğinizi fark ettiniz mi? Eğer fark ettiyseniz ve bunu değiştirmek için çabada bulduysanız merak etmeyin yalnız değilsiniz. Dünya üzerinde artık doktorlardan mühendislere, plaza çalışanlarından öğrencilere, emekli Ahmet Amca'dan torunlarına bakan Fatma Nine'ye kadar herkes kendi varlığındaki dengeyi ve doğayla kurması gereken bağı unutmakta.

Hâlbuki insan kendi varlığındaki dengeyi ancak doğayla kurduğu bağ sayesinde koruyabilir. İbn-i Sina'nın dediği gibi "İnsan kemali nefsinin âlemin düzeniyle uyum kazanmasıdır". Bu uyumun kaybedildiğini düşünen toplum ise son zamanlarda kendi elleriyle yok ettiği düzeni çeşitli aktivitelerle yeniden kazanmaya çalışıyor. Bu çeşitli aktiviteler doğada yürümek, mangal yapmak, köpek gezdirmek gibi yüzeysel etkinliklerle gerçekleştirilmeye çalışılsa da bahsettiğimiz gerçek bağı kurmak, doğayla bütünleşmek ve bir an olsun nefes alıp çevreyi gözlemleyerek etrafımızdakilerin farkına varmak için biraz olsun günümüz sıradanının dışına çıkmak şart.

Bir çocukken babasının peşinde İngiltere'nin ormanlarında farkında olmadan doğanın dilini öğrenen ve yıllar sonra bulutların sekiz bin fit yukarısında ezan sesiyle Müslüman olan Shayk Mohammad Foulds "Kalp gözüyle görmek" anlayışını merkeze alan Hearts SEE yaklaşımıyla modern dünyanın parçalara ayrılmış, bütüncül düşünemeyen zihinlerine bir çağrıda bulunarak sıradanının dışına çıkmayı başarıyor. Onun bakışı; bizi bir kez daha kendini, doğayı ve Yaratan'ı dinleme farkındalığına davet ediyor. Kendisiyle yapılan son röportajda dünyayı algılayış biçimimizde bir algı krizi yaşandığını ve insanlığın yüzde 99,99'unun doğal dünyadan kopmuş durumda olduğunu belirten Foulds, bu yüzeysel aktivitelerin karşısında insanlara yapabiliyorlarsa perma kültürle uğraşmalarını ve kendi gıda ormanlarını kurup küçük bahçeler oluşturmalarını tavsiye ediyor. Bunların yanı sıra kendisinin de öğretimini yaptığı; kişinin genellikle kolay ulaşılabilen bir açık alanda aynı noktayı seçerek her gün birkaç dakika burada oturduğu ve bu arada doğal ortamı gözlemleyerek kuş sesleri, rüzgârın hareketi, hava koşullarındaki değişimler gibi ayrıntıları fark etmesi anlamına gelen "Sit-Spot" egzersizlerinden geçmeleri gerektiğini söylüyor.

İnsan kemali nefsinin âlemin düzeniyle uyum kazanmasıdır.

Hayatının bir kısmını gayrimüslim olarak geçirmesiyle şu anki dinine sıkı bir şekilde bağlı olan Shayk Mohammad Foulds doğayla olan bağını sürekli Kur'an üzerinden vurguluyor ve onu doğayla aynı şekilde "işaretler kitabı" olarak adlandırıyor.

Duyular aracılığıyla doğa ile bağlantılı kurmanın Kur'an'ın en büyük temel öğretilerinden olduğunu savunurken Kur'an-ı Kerim'de geçen "neden bakmıyorsunuz, görmüyorsunuz, düşünmüyorsunuz?" ifadelerini bu düşüncesine kanıt olarak göstermekte.

Röportajında son zamanlarda çevreci görünüme sahip olmak ve yine doğayı yanlış ele alabilen çevreci kesime hitap etmek için çalışan, bahsettiğimiz o "şehrin gürültüsünü" arttıran temel faktör olan şirket ve politikacıların çevre krizine yalnızca kopuk ve indirgemeci bir bakışla yaklaştığı gerçeğini kabul eden Foulds, "Günümüz çevreciliğini koruma adı altında bir tür '**yeşil aklama (greenwashing)**' bayrağı altında yürütülüyor." ifadelerini kullanıyor.

"Koruma kavramı bir aldatmacadır. Bugün doğal dünyayı ve biyoçeşitliliği kontrol eden şey aslında sömürgecilik, kapitalizm ve kurumsal dünyadır, bu üçü uyum içinde çalışmaktadır. Şu anda yürürlükte olan 30x30 planı, yani dünyanın %30'unun biyoçeşitlilik adına koruma alanı olarak ayrılması projesi, gerçekte farklı bir amacı taşır. "Ekosistem güvenliği denen şey aslında sahte bir gündemdir, yalnızca beyaz elit kesime hizmet eder. Bu günümüzün ırkçılığıdır. Bu bir soykırımdır."

"Afrika'ya geçtiğimizde de benzer bir tablo görürüz Safari parklarını düşünelim. Bunlar beyaz elitlerin oyun alanlarıdır. Yerli halklar topraklarından uzaklaştırılır. Ulusal parkların kurulmasının asıl amacı insan nüfusunu azaltmaktır. Ve dikkat edilirse bu parkların çoğu, Batı medeniyetine kaynak sağlayan doğal zenginliklerin hemen yanında yer alır. Bu olgu beyaz egemen dünyanın yansımasıdır. Günümüzde doğa koruma hareketinin ön saflarında yer alan şey soykırım ve sömürgeciliğin yeni biçimidir. 'Koruma' söylemi bir aldatmaca bayrağı, yeşil aklama'nın (greenwashing) şemsiyesidir. Kısaca biz hala Batı medeniyetinin gölgesinde bekliyoruz."

Günümüz çevreciliği koruma adı altında bir tür '**yeşil aklama (greenwashing)**' bayrağı altında yürütülüyor.

Onun bu değerlendirmesi dünyanın acı gerçeklerinden birini gözler önüne serer. Asırlar boyunca zenginler veya dünyanın işleyişi üzerinde söz sahibi insanlar toplumun diğer kesimi tarafından dikkat çekilmeye başlanan veya dünyanın geneli için önem teşkil eden sorunları onların da dert edindiğini gösterme amacıyla buldukları eylemlerindeki sahteciliklerini, yararlı gibi gözükken bu eylemlerinin altında aslında yine en büyük yararın onlara gittiğini anlatmaktadır. Son zamanlarda yine doğanın gerçek dengesine az da olsa aykırı şekilde geliştirilen ve piyasaya sürülen yapay etler de bunun bir örneğidir. Bu yeni ürünün temel amacının toplumun zengin fakir her kısmının etten yararlanabilmesi, Afrika gibi dünyanın yoksul kesimlerine besin ulaştırılması olduğu söylene de bu etlerin gelişmiş teknolojiyle kişiselleştirilerek toplumdaki sınıf farkını artırması kaçınılmaz.

Geçmiş kadim medeniyetlerde de insanlığın doğası gereği belki yapay et olmasa da başka olaylarla farklı insanlar aynı hikâyeyi yaşamıştır lakin doğa ile olan bütünlüğünü kaybetmemiştir. Günümüzde insanlar çoğu zaman sürekli akan haberler, krizler ile korku stratejisi insanlığın üzerine zorla uygulanmış durumda. Bu strateji sonucunda insanlık olarak ne yapacağımızı bilemez, sürekli belirli bir sistem tarafından hareket ettirilir hale geldik. Bir bilgi akışının içinde sürüklenmeye başladık. Oysa doğaya yönelmek, insanın zihinsel simetrisi yeniden bağlantılarına ve karmaşık bağlantı merkezinden uzaklaşarak daha basit ve anlamlı bir bakış açısına kavuşmasına yardımcı olabilir. Doğayla kurulan bu ilişki, insanın hem kendisiyle hem de çevresi ile daha güçlü ve saklanmış bir bağ kurmasını sağlayarak yorgunluğu yeniden umuda dönüştürebilir. Bu nedenle **insanın doğayla yeniden bağ kurması, yalnızca bir kaçış değil; zihinsel dengesini yeniden bulmasının ve daha bilinçli bir yaşam kurmasının en temel yollarından biri olabilir.**

MILANO CORTINA
2026

2026 Milano-Cortina Kış Olimpiyatları 6 Şubat'ta başladı. Yarışmalar 22 Şubat tarihinde sona erdi. Olimpiyatlarda en büyük ekip 232 sporcuyla ABD oldu. Olimpiyat Komitesi'ne göre pek çok yarışmada ilk kez dronelar kullanıldı. Yapay zekânın da kullanıldığı yayınlarda farklı kameralardan gelen görüntüler 360 derecelik açıyla yeniden oynatılabiliyor.

2026 Kış Olimpiyatlarında en fazla madalya kazanan ülke Norveç oldu. Türkiye'den ise 8 sporcu Olimpiyatlar için mücadele verdi.

Şimdi hadi Kış Olimpiyatlarında oynanan bazı spor dallarına göz atalım.

Sürat pateni: Bir buz pistinde patenle kayılan bir spordur. Amaç bireysel ya da takım halinde belirlenen mesafeyi en kısa sürede tamamlamaktır. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1924 yılında, Fransa'da oynanmıştır.

Biatlon: Engeli bir arazideki parkur kayakla kat edildikten sonra belirli sayıda atış yapılan bir spordur. Amaç en kısa sürede parkuru tamamlayıp atış yapmaktır. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1960 yılında, ABD'de oynanmıştır.

Snowboard: Snowboard tahtası üzerinde kayılarak farklı yarışların yapıldığı bir spordur. Amaç kimi yarışlarda eğimli bir yamaçtan aşağı en kısa sürede kaymak, kimindeyse karşılıklı iki rampadan oluşan bir pistte çeşitli hareketler yapmaktır. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1998 yılında, Japonya'da oynanmıştır.

Bobsled: Buzdan oluşan eğimli ve dar bir parkurda, ikişer ya da dörder kişilik takımlar hâlinde, kızağa benzer özel bir araçla yapılan spordur. Amaç parkuru en kısa sürede tamamlamaktır. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1924 yılında, Fransa'da oynanmıştır.

Alp disiplini: Belirli yerlere kapı adı verilen direklerin yerleştirilmiş olduğu bir parkurda kayakla yamaçtan aşağı kayılan bir spordur. Amaç kapıların arasından zikzaklar oluşturacak şekilde geçerek en kısa sürede parkuru tamamlamaktır. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1936 yılında, Almanya'da oynanmıştır.

Körling: Buz pistinde dörder kişilik iki takım arasında oynanan bir spordur. Amaç bir sporcunun fırlattığı körling taşının önünü süpürerek taşı hedefe yönlendirmektir. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1924 yılında, Fransa'da oynanmıştır.

Artistik buz pateni: Buz pistinde tek olarak ya da çiftler hâlinde müzik eşliğinde belirli hareketlerin yapıldığı bir spordur. Amaç hareketlerin doğru ve uyumlu olması gibi ölçütlere göre en yüksek puanı almaktır. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1908 yılında, İngiltere'de oynanmıştır.

Buz hokeyi: Buz pistinde altışar kişilik iki takım arasında oynanan bir spordur. Amaç hokeyi diskini hokeyi sopasıyla yönlendirerek karşı takımın kalesine sokup en fazla sayıyı elde etmektir. Olimpiyat Oyunları'nda 1920 yılında Belçika'da oynanmıştır.

Kayakla atlama: Bir rampadan kaydıktan sonra atlayış yapılarak havada bir süre ilerledikten sonra yere inilen bir spordur. Amaç en uzak noktaya düzgün bir şekilde inmektir. Olimpiyat Oyunları'nda ilk kez 1924 yılında, Fransa'da oynanmıştır.

Doğa Pehlivan

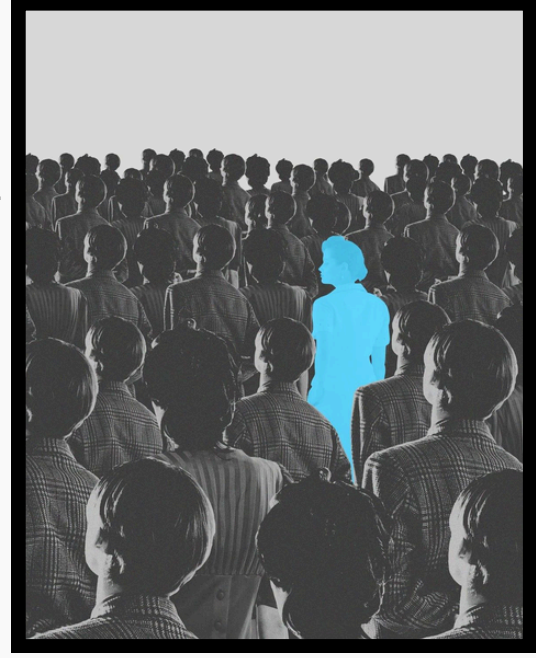
Kaynakça

<https://www.bbc.com/turkce/articles/cm2ymnv6gpm>

SADECE SEN YOKSUN!!!

Egoizm; sadece kendi çıkarlarını gözetmek, başkalarını düşünmemektir. 1800'lü yıllardan günümüze dek etkisini sürdüren bu düşünce öyle bir hal almıştır ki bu düşüncedeki insanlar birçok şeyi kendi çıkarları doğrultusunda reddetmiştir. Örneğin, evrensel ahlak yasasını başkalarının da çıkarlarını gözetmeyi istediği için reddetmiştir. Bu düşünce insanların arasında yayıldığı için toplumda bireyselleşme ortaya çıkmıştır. Aynı zamanda yalan, hile, hırsızlık vb. bir sürü sorun toplum içinde oldukça artmış hatta artık normalleşmiştir. Bu da ahlaki yozlaşmaya sebep olmuştur. Ahlaki yozlaşma; toplumda kötü davranışların artması, iyi davranışların ise unutulmasıdır. Artık toplumda kötü işler yapmak normal kabul edilirken iyi işler yapanlara insanlar saf gözüyle bakmaktadır. Toplumda suç oranı artıyor ve insanlar korkuyla yaşıyorlar. Bunları düzeltmenin yolu insanların başkalarını da düşünerek yaşamasını öğrenmesidir.

İnsanlar toplumun düzelmesini istiyorlarsa ilk önce kendilerini düzeltmeleri gerekiyor. Merhamet duygusunu kazanarak başkalarına yardım etmeyi öğrenmeliyiz. Sadece kendi yaşamımıza odaklanmayı bırakıp başka insanların hayatlarına dokunmaya çalışmalıyız. Mesela doktor olan bir insanın gayesi sadece para kazanmak olmamalıdır. İnsanların sağlığına kavuşmasını da önemsemelidir. Onlara öğütler vermeli ve onlara güler yüzlü davranmalıdır. Ya da bir öğretmenin amacı gençlere birşeyler öğretip onları bilinçlendirmek olmalıdır.

Bu sadece işimizle de alakalı değildir. Yolda yürürken bir kediyle karşılaştığımızda ona yiyecek vermeliyiz. Yiyecek verecek durumda değilsek bile ona şefkat göstermeli, başını okşamalıyız. Toplumumuzda sırf yolumda duruyor diye kediyi tekmeleyen hatta arabayla kedileri ezen caniler var. Bu insanların düşündüğü tek şey kendisi. Sırf geçmesine engel oluyor diye yaptığı bu hareketin başka bir açıklaması olamaz. Onların da bir canlı olduğunun bilinciyle hareket etmeliyiz demek isterdim ama maalesef sadece hayvanların değil, insanların da canı hiçe sayılıyor. İnsanlar birbirleriyle dövüşüyor, birbirlerine kötü sözler söylüyor hatta birbirlerini öldürüyorlar ve bunu sadece kendi gururları için ya da kendi çıkarları için yapıyorlar. Ya da masum insanların üstüne bomba yağdırıyorlar, onlara tek tek kurşuna diziyorlar. İnsanlar kendilerini düşünmekten "Önüne geleni yıkan, başkalarını hiçe sayan korkunç bir mahluk" a dönüştü. Eskiden insanlar, hayvanlardan korunmaya çalışırken şimdi hayvanlar insanlardan korunmaya çalışıyor. Çünkü onların da artık içgüdülerine yerleşti ona en çok zarar verecek canlının insan olduğu.

Sözün kısası, artık tek bir birey gibi yaşamayı bırakmamız lazım. Toplumla uyum içinde yaşayarak dünyayı kendimize cennet haline getirebiliriz. Ama bunu insanlar anlayacak mı? İşte o kısım muamma...

İLK GÖKMENLE BİR HATIRA

Ortaokuldaydım, 8. sınıftım. Yakın zamanda saçlarıma istediğim şekli verebileceğimi fark etmiş ve kısacık kesmiştim. LGS'nin varlığını, önemini ve korkunçluğunu yeni yeni hissetmeye başlamıştım. Her geçen günüm bir öncekinden daha sıkıcı, daha zor, daha uykusuz, daha baskı altında ve daha yorgun geçiyordu. "Haziran'a kadar ne yapacağım ben!" derken beni kısa bir süre de olsa heyecanlandırarak ve iyi hissettirecek bir fırsat yakaladım. O zamanlar devamsızlık yapmamak çok önemliydi çünkü devamsızlıkları yılsonuna, LGS'ye az kala okula gitmeyerek kullanmak isterdik. Ama daha şubat ayı olmasına rağmen, o gün okula gitmemek için annelere çok yalvardım. Çünkü o gün şehrimize Alper Gezeravcı, konferans vermek için geliyordu.

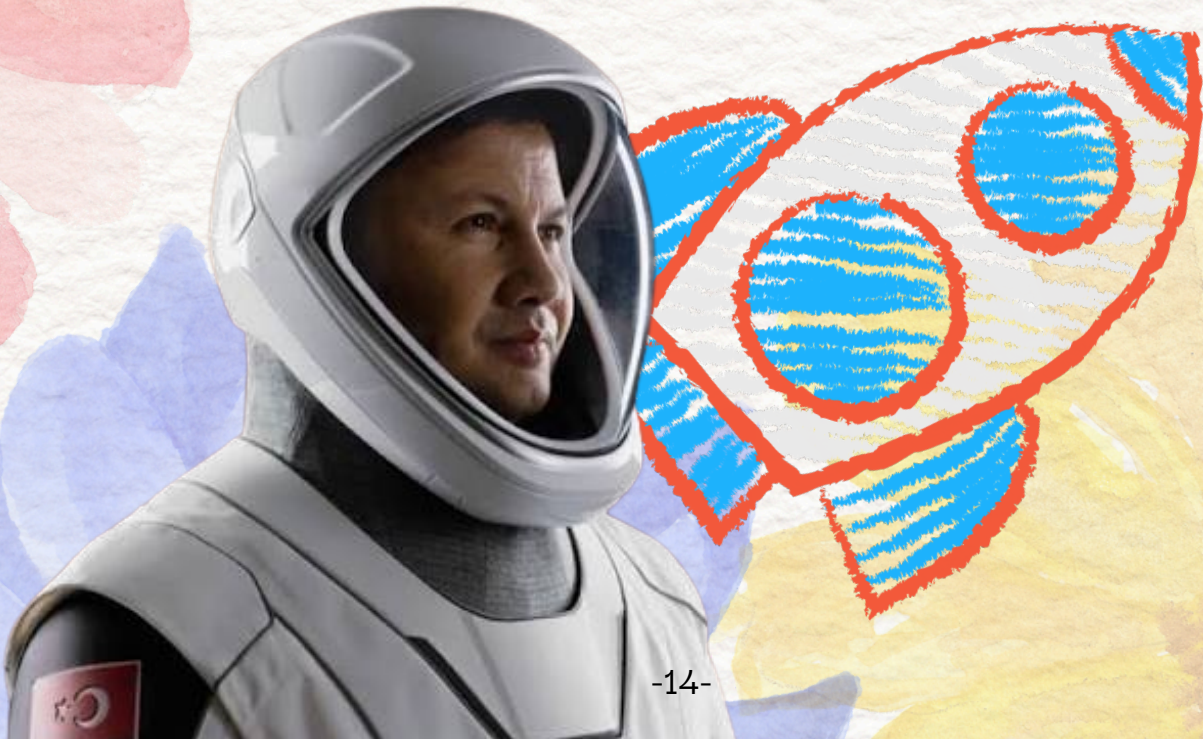
Benim ailem okula gitmememe çok zor izin veren türdendi. Ama uçuşunu, ISS'deki görevlerini ve dönüşünü çok yakından takip ederek Türkiye'nin ilk insanlı uzay görevinin gökmeninin büyük bir hayranı olduğumu kanıtlamıştım. İzin almam çok zor oldu ama bir şekilde olabildiğince az devamsızlık yaparak konferansa ulaşmanın bir yolunu buldum. Plan hazırды: ne zaman okuldan çıkacağımı, babamın beni konferansın olacağı yere ne zaman bırakacağını ayarlamıştık. Ancak son anda Alper Gezeravcı'nın uçağı rötör yapınca konferans ertelendi.

Babam öğretmendir ve teneffüslerde kardeşimi veya beni bir yerlere bırakmak için müdüründen izin almak zorunda kalır. Bu yüzden benim ricamı kırmayıp aldığı izinler boşa çıkmış oldu. Neyse ki uzun bir erteleme değildi; sadece 4 gün sonra yeniden gelmeye çalışacağı duyuruldu. Plan tekrar hazırlandı ve bu sefer iptal olmadı.

Vakit geldiğinde zor da olsa konferansa ulaştım. Çok kişinin gelmeyeceğini düşünmüştüm, oysa fena yanılmışım. Salon kapasitesinin iki katı kadar izleyici gelmişti. Rezervasyon yapan liseliler çoktan koltukları doldurmuştu. Rezervasyon yapmayan liseliler ve dışarıdan gelen yetişkinler, çocuklar kapıda kaldı. Görevliler, bizi salona almayacaklarını söylediler.

Konferansın başlamasına az kalmıştı. Alper Gezeravcı belki bana sadece 20 metre uzaktaydı ama kapıdaki görevliler ne kadar yalvarsak da bizi salona almıyorlardı. Aradan sıyrılarak en öne kadar geldim. Pek boylu poslu biri sayılmam; ilk defa faydasını gördüm. Bir sürü insanın baskısına dayanamayan görevliler en sonunda kapıları açmak zorunda kaldı. Nasıl sevdiğimi anlatamam! En önde olduğum için içeri hızlıca girip bir oturma yeri buldum. Ben girdikten sonra arkamdaki herkes de girince tüm koltuklar doldu, merdivenler doldu, koridor doldu, kapının ağzına kadar seyirci doldu. Bu kadar çok insanı çağırıp da daha büyük salonlarımız varken neden böyle bir sorun yaşadıklarını hâlâ anlamıyorum.

Alper Gezeravcı geldiğinde sahneden çıkacağını düşünmüştüm ama yine yanıldım. Adam bayağı bayağı elini kolunu sallaya sallaya kapıdan girdi. Tabii girişi çok zor oldu, tıklım tıklım doluydu salon. En sonunda konferans başladı. Bize bu işe nasıl kalkıştığını, nasıl aday olduğunu, girdiği sınavları, yaşam felsefesini, başarısının sırrını, yaşadığı zorlukları, aldığı eğitimleri, eğitim ortamını, yaptığı deneyleri tek tek anlattı. Saatlerdir yemek yememişim ve gerçekten acıkmıştım ama konferans boyunca bu hissi hiç duymadan ağzım açık dinledim. Anlattığı bilgiler benim için elmas değerindeydi.

Ama herkes için aynı değildi belli ki. Sırf kendi okulu rezervasyon yaptı diye gelen, belki adamın kim olduğunu bile bilmeyen ve boş yere koltuk dolduran insanlar vardı. Konferans boyunca uyuyan, oyun oynayan, konuşan, kendi fotoğrafını çeken çok fazla insan vardı. Gerçekten orada bulunmak isteyen ama boş koltuk olmadığı için sunumu ayakta dinlemek zorunda kalan insanlara rağmen böyle davranmaları cidden hayret uyandırıcıydı.. Üstelik bunu yapanların benden çok daha büyük fen lisesi öğrenciler olmalarına rağmen bu farkındalığa erişememeleri, eğitimin yalnızca okul dersleriyle sınırlı kalmaması gerektiğini bana bir kez daha hatırlattı.

Konferans gerçekten çok güzeldi, çok değerli bilgiler ve dersler edindim. Her güzel şey gibi onun da sonu vardı. Bittiğinde bir yarışmanın ödül alanlarını sunmaya başladılar. Alper Gezeravcı öndeki koltuklardan birine oturdu. Yanına gidip konuşmak istedim ama izin vermediler. Ben de arkasındaki koltuğa oturdum. Onunla konuşma becerilerimin oldukça altında çok kısa bir iki söz söyledim ki o sohbeti hatırlamamak isterdim, burada bahsedemeyeceğim kadar saçma. Hayır, sadece benim de değil onun cevap olarak söyledikleri de saçmaydı, rastgele birinin bir anda arkasındaki koltuğa oturup saçma bir şeyler söylemesi doğal olarak şaşırtıcı olmalı. Tam ben bir şeyler daha söyleyecekken ve belki fotoğraf isteyecekken ödül alanlarla fotoğraf çekilmesi için sahneye davet edildi. İçimde kalan bir ukde oldu, belki fotoğraf isteyebilirdim.

Sunum bittikten sonra Alper Gezeravcı yine geldiği gibi kapıdan çıktı. Ben de arkasından gittim. Kapıda röportaj yapıyordu ama önümde birkaç insan vardı. Fotoğraf çekilebilir miyim diye düşünürken röportajı bitti ve hayatımda gördüğüm en hızlı yürüyüşle uzaklaşmaya başladı.

Durur muyum? Hayır. Peşinden giden ağabeyleri takip ettim. 5-6 kişi daha bizimle geliyordu ama çoğu bu ebelemecede ebeyi yakalayamadan geride kaldı. Ben ve iki öğrenci daha Alper Gezeravcı'yı durdurduk (daha doğrusu onlar durdurdu) ve ondan imza istedik. Çok kaotik bir andı. Ağabeyler insanca (!) imza isterken korumaları bizi ittiriyordu. Tüm kaosu onlar yaratıyor haberleri yok, sanki yiyeceğiz adamı! Ağabeyler yanlarında kâğıt getirmemişti ama ben hazırlıklıydım. İki de benden önce imza aldı ama okul formlarını imzalattılar. Ben defterimi çıkardım, imzayı aldım. Arkadan birkaç kişi daha yetişti ama imza alan son kişi ben oldum.

Yanıdaki korumalar "Alper Bey'in acele gitmesi lazım" tarzı bir şeyler söyleyip bir öncekinden daha da hızlı yürüyerek, neredeyse koşarak uzaklaştılar. O kadar korkunç muyuz bilemedim sonuçta sadece imza almak isteyen öğrencileriz. Neyse en azından imza almıştım bu da beni çok mutlu etmişti, defterimi kalemimi hızlıca çantama atarak dershanenin yolunu tuttum.

Dershanede defterimi çıkarıp imzama herkese hava atacakken fark ettim ki defterimin kapağındaki Türkiye'nin İnsanlı İlk Uzay Misyonu arması çıkartmasının orada olmadığını ve çantamın herhangi bir yerinde de olmadığını fark ettim. Alper Gezeravcı defterime imzayı atarken bacağını yukarı doğru büküp, defteri de bacağına yaslayarak imzalamıştı. Herhalde çıkartmam da onunla birlikte siyah arabasına bindi. Başka kalmamıştı çıkartmam, defterim kapağına yenisini yapıştıramadım. Herhalde o da ilk çöpte atmıştır.

ZEYNEP KART

BAKKAL'IN CEKETİ

Handadır handa, bir kara manda, üç yüz yaşındaydım evvel zamanda. Mavi çadır gerilmiş, duydum pazar kurulmuş. Vurdum karıncaya palanı, kırk yerinden bağladım kalanı. Sardım sırtıma seksen sekiz çuval soğanı. Masaldır bunun adı, okumakla çıkar tadı.

Zamanın ve bilinen diyarların ötesinde; uzak mı uzak, zengin mi zengin, meşhur mu meşhur bir ülke varmış. Bu ülkenin sevecen insanları genellikle ticaretle uğraşmış. Herkes işini düzgün ve dürüst yapmış. Diğer ülkelerde yaşayan insanlar bu ülkeyi imrenerek anlatırlarmış birbirlerine. Diğer diyarlardan meraklı insanlar alışveriş için bu ülkeye gelirmiş.

Ne yazık ki her toplumda olduğu gibi bu ülkenin de diğer şehirlerinin, köylerinin aksine işlerini ticaret ahlakından uzak yürüten, ölçüde hile yapan, o köyden olmayan insanları dolandıran bir köyü varmış. Öyle ki önceden bu köyde yaşayan ama ticaretini düzgün yaptığından dolayı baskılara dayanamayıp taşınanlar olmuş.

Bu köyde baskılara rağmen yine de işini dürüst yapan ama köyü inatla terk etmeyen bir adam yaşarmış. Yıllar boyu çektiği zorlukları gösteren seyrek ak saçları, yılların acımadığı yüzünün hemen üstünde başlarmış. Gözleri sadece çok dikkatli bakanların görebileceği kadar maviymiş. Diğer köylüler gibi o da genellikle mat kırmızı gömlekler, altına kahverengi pantolonlar giyermiş. Günlerini kendi açtığı bakkalı işleterek geçirirmiş. Kendisine mesleğiyle seslenilen bu adam; sabahleyin, Tanrı kullara rızkını dağıtırken, kimileri hâlâ yatarken, kimileri bomboş gezerken erkenden kalkar bakkalını açmaya gidermiş. Bakkalını her gün erkenden açar, geç kapatırmış. Mahallenin bunca kötü davranışına ve baskısına asla aldırılmaz, kendi yolunda devam edermiş. Köylü, bakkalın bu durumuna hayret edermiş.

Yine bir sabah bakkalını açtığı anda içeride yeşilli kahverengili uzun bir elbise giyen, buğday sarısı saçlarını buğday bitkisiyle özenli ve bol bir topuz olarak tutturmuş, tahıl kokan bir kadın duruyormuş. Kadının elbisesinin etekleri yetişmiş, yeşermiş tarlaları andırıyormuş. Yeşil gözleri hem hayat dolu hem yorgun bakarken yüzü de yılların emeğini gösterircesine biraz kırışık ve hafif bir gülümsemeye sahipmiş. Kendisinin Bereket Ana olduğunu söyleyen kadın, Bakkal'ın direnişinden ve ahlakından etkilendiğini, bu yüzden ona bir hediye vermek istediğini de eklemiş. Bereket Ana Bakkala kahverengi bir ceket vermiş ve hafif bir esintiyle toprağa dönüşüp süzülerek kaybolmuş. Son toprak tanesi de arkasında hafif açık kaldığını sonradan, içeri sızan gün ışığından fark ettiği kapıdan süzüldüğünde hafif bir toprağa düşmüş yağmur kokusu kalmış.

Bakkal'ın doğal olarak ilk başta biraz kafası karışmış ama tanık olduğu mucizenin ardından da ona güvenerek ceketini yavaşça giymiş. Köydekilere karşı asi olmak hoşuna gittiği için de bundan sonra sürekli o ceketini giymiş. Önceki tuhaflıkları yetmezmiş gibi herkesin gömlek giydiği bu köyde Bakkalın ceket giymesi çok dikkat çekmiş ve herkesi rahatsız etmiş. Arkasından pek çok söylenti dolaşmış ama o her zamanki gibi hiç aldırmamış.

Köylü, kahvede gerek dedikodu ederken Bakkal inadına çalışırmış. İşleri artık çok daha iyi yürümeye başlamış. Bakkal bunun sebebinin Bereket Ana'nın verdiği kutsanmış ceket olduğunu anlamış ve ona çok minnet duymuş ama bir yandan da ceket ona bir ödül değil de daha çok hile gibi gelmeye başlamış. Ekonomik durumu iyileşmesine rağmen hâlâ işini aynı mütevazılıkla ve dürüstlikle yürüten, ahlakından şaşmayan bakkal komşularına daha çok dert olmuş.

Bir gün köyde bir adam hayatını kaybetmiş. Köylü, adamın hiçbir akrabası olmadığını bilirmiş. Köylüler adamın üstünden örtecek bir örtü, bir kefen, bir mezar parası çıkmayınca herkes sıkıntı içinde birbirine bakmaya başlamış. Çünkü kimse bunun ücretini karşılamak istemiyormuş. Cenazeye biraz geç kalan Bakkal; durumu kavradıktan sonra cimri köylülere bu davranışın ne kadar yanlış olduğunu belirten birkaç söz söyledikten sonra konu komşuya dert olan ceketini örtmüştü köylüsünün üstüne, kaldırmış cenazesini. O ceket sayesinde kazandığı fazladan parayı da mezar yaptırmak için harcamış.

Cenazenin ardından köylüler karakterlerinden utanmışlar ve yavaş yavaş kendilerini düzeltmeleri gerektiğine inanmışlar. Bakkal, kişiliği ve ceketini ibret olmuş tüm köye.

Aylar sonra köy ülkenin ahlak seviyesine ulaşmış, artık ziyaretçiler sıklıkla ve özellikle gelmeye başlamış. Hepsinin ekonomik durumu daha da iyileşmiş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

—*—
ZEYNEP
KART
—*—

SON ÜÇ PERDE

Bu dünyada 3 günün kaldığını bilsen ne yapardın? Yarınım yok diyerek eğlenir miydin? Ya da ölmeden önce yapılacak 100 şey listesi mi yapardın? Belki de itiraz eder, baş kaldırır, her yeri yakıp yıkardın. Bunlar oldukça mantıklı seçenekler ama ya hiçbirini yapamıyorsan ne yapardın?

Ben bitkisel hayattaki o kişiyim bir araba kazasıyla hayatı mahvolan. Adım önemli değil ne de olsa üç gün sonra sadece bir mezar taşında yazacak. Hareket edemiyor, konuşmıyor, mimiklerini dahi oynatamıyorum. Bunları duyunca bana acıdın mı? Böyle bir hayatım olsa üç gün bile dayanamazdım dedin değil mi? Ben bu acıyla iki senedir yaşıyorum desem. Her gün ailemin ve arkadaşlarıma bana acıyan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Duymadığımı zannederek benim hakkımda ben yokmuşçasına yaptıkları konuşmaları duyuyorum. Her gün ölmek istiyorum ama kendimi öldüremiyorum bile. Bu acıya dayanmadığım bir konumdayım artık. Ama üç günüm kaldı üç gün sonra kurtulacağım. Son üç perdem kaldı açılacak, sonra sonsuza dek kapalı kalacak o perde.

03:00:00

SON 72 SAAT...

Beyaz tavanla dakikalardır bakışıyoruz. Kaç tane leke olduğunu bir beş kere falan saymışımdır. Az deme sakın çok fazla leke vardı duvarda ancak sayabildim. Hemşire girdi az önce odaya. Sakinleştirici vuracak sanırım her zamanki gibi. Sakinleştiriciye ihtiyacım yok aslında zaten hiçbir şey yapamıyorum.

02:12:00

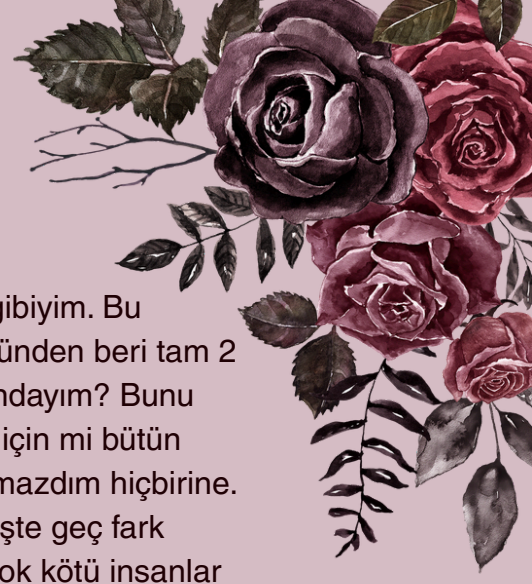
SON 60 SAAT...

Sakinleştiricinin etkisinden yeni kurtulabildim. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama hava aydınlık görünüyor. Annem ve ablamın yanımdaki koltukta oturduklarını seslerinden anladım. Benim hakkımda konuşmayı bırakmışlardı artık. Yanıma sadece yalnız kalamayacağım için geliyorlardı, bunu anlayabiliyordum. Herkesin ben ölmüşüm gibi davranması çok saçmaydı. Bu üç günün hayatımın "en mutlu günü" olması gerekmiyor muydu? Niye kimse benimle konuşmuyordu bile? Sağlıklıyken de benimle çok konuşmazlardı aslında. Sanki görünmezdim, sadece olduğum için vardım. Keşke onlarla konuşabilseydim, onlara içimde tuttuğum her şeyi anlatabilseydim. Neden kazanın olduğu gece orada olduğumu, bana kimin çarptığını söyleyebilseydim. Ama bu mümkün değildi, hepsi benimle birlikte karanlığa gömülmeye mahkumdu.

02:03:00

SON 51 SAAT...

İlaçlara bağımlı olduğumu hissediyorum. Onlar olmayınca sanki eksik gibiyim. Bu olmamalı, hayatım bu kimyasallara bağılı olmamalı. Kazanın olduğu o günden beri tam 2 yıl geçti. Hiçbir farklılık yok bende. Neden? Neden bunu yaşamak zorundayım? Bunu hak edecek ne yapmış olabilirim? Sadece o saatte orada bulunduğum için mi bütün bunlar? Eskiden böyle hikayeler anlatılırdı, filmlerde izlerdim ama inanmazdım hiçbirine. Neden bir insan birisine zarar vermek istesin ki derdim. Öyle değilmiş işte geç fark ettim. Kötü insanlar da varmış. Hem de her yanınızda. En yakınlarınız çok kötü insanlar olabiliyorlarmış. Küçükken annelerimiz yabancılarla konuşmamamızı öğütler ama hiçbir yakınlarınıza daha çok dikkat edin demez. Ne komik değil mi?

02:00:00

SON 48 SAAT...

Arkadaşlarım beni son kez görmeye gelmişler. Hepsi ağlamaklı görünüyordu. Liseden, ofisten, çocukluktan birçok arkadaşım acıklı şekilde bana bakıyorlardı. Böyle bakmalarını istemiyordum. Herkes çok sessizdi sanki cenazeme bakıyor gibiydiler. Onlara doğru bağırmak istiyordum "Ben daha ölmedim" diye. Bu sessizliği bozan çok da yakın olmadığım bir iş arkadaşım oldu. Herkese son izlediği ve yeni çıkan filmleri anlatmaya başladı. Herkes film izlemeyi çok sevdiğimi bilirdi ama yakın olmadığım birinin bu halimle film anlatması beni çok mutlu etmişti. Ona kalkıp sarılmayı o kadar isterdim ki şu an. Annem ağlamaya başladı sonra. Haklıydı, oğlunu bu halde görmeye hangi anne yüreği katlanabilirdi ki? Arkadaşlarım da ne yapacaklarını bilmez haldeydi. Kimi ağlıyor, kimisi ise bana bir şeyler anlatıyorlardı keşke bu hallerini daha sonra hatırlayıp gülebilsedik. Keşke konuşabilseydim de onlara ne kadar komik göründüklerini anlatabilseydim. Dakikalar birbirini kovaladıktan sonra bir hemşire geldi yine. Arkadaşlarımı ve annemi dışarı çıkarttı, metabolizmam iyi değilmiş ve enfeksiyon kapabilirmişim. Son 2 gün kalan bir adamı pek korkutmuyor bu sözler açıkçası. Arkadaşlarım teker teker gidiyordu bu sırada. Hepsinin yüzüne son kez baktım. Hepsiyle güzel anılar biriktirmiştik. Ama buraya kadardı anılar belli ki. Ölüm çok ağırdı. Kavga etsen barışabilirdin, araya mesafeler girse aşabilirdin ama ölüm hiçbir şeye benzemiyordu. Onlar giderken göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim, ilaçlar etkisini gösteriyordu.

01:16:00

SON 40 SAAT...

Rüzgarlı bir hava var. Elimde ekmek poşeti, diğer elimde çantam eve yürümeye çalışıyorum o rüzgarda. Kulaklarımda duran bir şarkı var ama aklım iş yerindeki olayda. Karşıdan karşıya geçmek için soluma döndüğümde telefonumun çalmasıyla duruyorum. Bilinmeyen numara... Gözlerimi açtığımda karşımda hemşireleri ve doktoru gördüm. Yine aynı rüya... Belki ki yine garip sesler çıkarmıştım ve başıma toplanmış herkes. O günü hatırlamak acı veriyor bana. O yeşil gördüğüm an ve karanlık, tekerleklerin acı çığılı, ışıklar ve cam kırıkları...

01:06:00

SON 30 SAAT...

Zihnimdeki çığlıklar susmak bilmiyor. Sessizliğin içinde boğuluyorum. İçimdeki keşkeler silsilesi ruhumu acıtıyor. Keşke sevdiğilerimle daha çok vakit geçirseymdim. Keşke daha çok kitap okusaydım, keşke dünyayı gezseydim. Keşke şu an hiçbir önemi olmayan şeyler için vaktimi harcamasaydım. Keşke üniversitedeki o kıza "Seni seviyorum" diyebilseydim. "Keşke keşke keşke keşke..." Hayatımda o kadar çok "keşke" var ki... Olmaması için geriye gitmek isterdim ama bilim kurgu romanında yaşamıyoruz, süper güçlerimiz de yok. Benimle birlikte gitmiyorlar bir yere biliyorum.

01:00:00

SON 24 SAAT...

Son 1 gün biliyorum yavaş yavaş. En kötü kısım ne biliyor musunuz? Bana çarpan kişinin nefretinin sebebini asla öğrenemeyecek olmam. Belki de var olmam bile bir nefret sebebidir onun için. Ablam ve babam geldiler. Beni bu halde görmeye katlanamıyor gibi bir halleri var. Alıştım artık bu bakışlara. Onlar kararı vermiş aslında çekilmesine... Yanımda konuşurlarken duydum. Komik değil mi? Sizi seven insanların sizden bir anda vazgeçebilmesi? Belki de çok daha önceden vazgeçmişlerdi. Kim bilir?

00:12:00

SON 12 SAAT...

Ölmek istemiyorum. Yardım edin! Beni bu çukurdan kurtarın. Beni bu insanlara bırakmayın.

00:06:00

SON 6 SAAT...

İkimiz de hala bir mucize gerçekleşeceğine inanıyoruz değil mi? Özellikle de sen, ters köşe yiyeceğini sanıyorsun. Ama hayat dünyasında yaşamıyoruz, gerçek dünyada mucizelere yer yok.

00:03:00

SON 3 SAAT...

Hani filmlerde veya kitaplarda derler ya, ölmenden önce hayatın film şeridi gibi gözlerinin önüne gelir diye. Doğruymuş biliyor musunuz? Babamın aldığı o bisiklet, ablamla atışmalarımız, lise sıralarında yaptığımız saçma muhabbetler... Hepsi sanki kafamın içinde oynuyor. O kadar gerçekçi ki her şey: Sesler, renkler ve insanlar... Geri dönüp baktığımda keşkelerimin harici bir şey görmek içime su serpti. Evet, belki bu dünyada kalıcı bir yer edinemedim ama güzel anılarım benimledi.

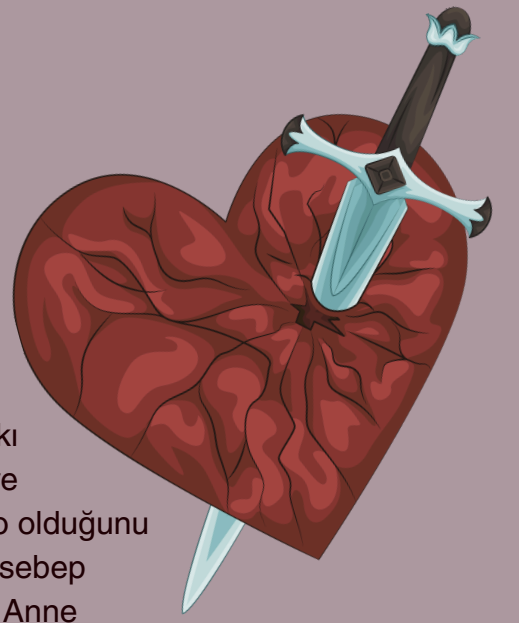

00:01:00

SON 1 SAAT...

Az vaktimin kaldığını hissediyorum. Vücudum, zihnim söylüyor bunu bana. Kendi kendime düşüncelere dalmışken yatağımın yanında bir hareketlilik seziyorum. Bir vücut var sırtı bana dönük. Sonra yavaşça bana doğru çeviriyor başını ve göz göze geliyoruz tıpkı iki sene önce o günkü gibi. Zihnim o anı tekrar oynatıyor. "Anne!" diye bağıryorum içimden. Ama yardım istemek için değil, bana çarpanın o olduğunu herkese anlatmak için bağıryorum. İki yıldır sanki bu hale gelmeme sebep olan o değilmiş gibi bana iyi davrandığı her saniyeden tiksiniyordum. Anne değil, bir insan bile olamamıştı. Konuşmaya başladı ben ona yapabildiğim en kötü mimiği yaparken. "İki yıldır merak ediyorsun değil mi sana neden çarptığımı? Son dakikalarında öğren istedim. O arayan numara vardı ya seni. Benim hayatımı mahvedecek bilgiler verecekti sana. Kariyerimi, evliliğimi, şöhretimi lekeleyecekti. Senin hayatınla kendi hayatım arasında bir seçim yapmam gerekti ve gördüğün üzere kendimi seçtim." dedi ama o kadar sakindi ki hayatımı mahvetmemişçesine, yıllarımı çöpe atmamışçasına. Konuşabilseydim o kadar çok şey söylerdim ki, durduramazdı kimse beni. Ama tek bir tepki veremiyordum kendini seçen bu kadına. Son dakikalarımı onunla değil geçirmek, onun sesini duymak, yüzünü görmek dahi istemiyordum. Çıkartabildiğim en yüksek sesi çıkardım, yatakta dönmeye, çırpınmaya çalıştım. Beni bu kadının yanından alsınlar istiyordum. Hemşireler geldi sonra o kadını çıkarttılar odadan. Şovunu yapmaya başlamıştı yine hemşirelere karşı. Dakikalar geçti ama benim aklım yerine gelmedi. Sonra bir adam girdi içeri, daha önce hiç görmediğim. Yanıma bir zarf bıraktı, "Bunu babana ver." dedi ve başka bir şey demeden çıktı odadan. Babam girdi sonra. Elimden geldiğince zarfı göstermeye çalıştım, en sonunda anladı ve aldı zarfı eline. Saate baktım 5 dakikam kalmıştı, bu saatten sonra uzatamazlardı süreyi de. Babama içimden yalvardım: "N'olur acele et!" diye.

Babam mektubu ve çıkan fotoğrafları incelemeye başladı. Sonra doktorlar girdi içeri ölüm fermanımı vermeye. Babam doktorlara eliyle durmalarını işaret etti. Sonra bana döndü ve "Sana çarpan annenmiş ve bunu bize söyleyemedin. Aylardır hayatını mahveden o kadınla aynı odadasın." dedi ağlayarak. "Oğlum, özür dilerim. Sana yeterince iyi bakamadım, seni koruyamadım, beni affet. Seni çok seviyorum." dediğinde yanağıma bir gözyaşının düştüğünü hissettim. "Ben de seni seviyorum baba" dedim içimden ve 'Bipp' sesiyle gözlerimi kapadım bu dünyaya. Doktorlar fişimi çekmemişti ama oysa. Belli ki benim duymam gereken son cümleler bunlardı. Gerçekler ve sevgi... Perdem yavaşça kapanırken izleyicilerin düşündükleri de bunlar olmalıydı.

00:00:00

BEGÜM

Mutluluğunu Arayan İnsan

Bir gün derdine derman olunmayan bir insan akvaryumda yaşayan bir balığa rastladı. Balık onun bu halini görünce sordu:

-Ey insan nedir senin bu kederin? Bu dağlar, bu denizler, bu masmavi sema senin için değil midir?

İnsan düşündü biraz. Sonra:

-Ne ben derdimi söyleyeyim ne sen buna kederlen. Çünkü benim derdim çok büyük, dedi. Balık iyice meraklandı ve:

-Siz insanları hiç anlamıyorum. Biz bu küçük yuvamızda hapsolmuş şekilde yaşadığımız halde mutluyuz. Oysaki siz her şeyden şikâyet ediyorsunuz, dedi. Bunun üzerine insan:

- Öyleyse neyini kaybettin? Siz insanlar bu iki şeye kıymet vermez misiniz?

-Mutluluğumu, dedi insan. Mutluluğumu kaybettim. Onu en sıcak çöllerde, en soğuk kutuplarda, akıl almaz güzellikteki denizlerde, sevdiklerimde, parada, başarıda, şan ve şöhrette aradım. Ama onu yine de bulamadım.

Balık bu cevaba şaşırdı biraz ve:

-Kaybettiğine göre ona bir zamanlar sahiptin ey insan değil mi?

Bu cevap insanı şaşırttı:

- Evet, bir zamanlar sahiptim. Onu aramadığım zamanlarda ona sahiptim. Ama onu kaybettim.

- O halde onu aramayı bırak, dedi balık. Belki o zaman o seni bulacaktır.

-Bu saatten sonra vazgeçmem. Çünkü ben onun için bütün servetimi harcadım. Onun için birçok yer gezdim, gördüm. Ona sahip olabilmek için, vazgeçmem dediğim şeylerden vazgeçtim.

-Peki, bu arayıştan vazgeçtiğinde üzülür müsün?

- O zaman amaçsızca yaşayan, hayatın akışında sürüklenen biri olurum ve o zaman hiç mutlu olamam.

- Ey insan, dedi balık. Sana öyleyse veriyorum büyük bir öğüt. Mutluluk dediğin elle tutulur, gözle görülür bir şey değildir. Mutluluk bazen rüzgârın uzaklardan getirdiği bir haber, bazen hayatına güneş gibi doğan bir olay, bazen yağmur gibi üzerine yağan rahmet, bazen de bir amaç uğruna verdiği mücadeledir. Mutluluk, varılacak bir liman değil; o limana doğru giderken yüzüne çarpan tuzlu suyun serinliğidir. Sen onu hep 'bir gün sahip olacağın' bir ödül sanmışsın, oysa o, şu an sahip olduğun 'bakışın' kendisidir. Mutluluk; yolda olma tutkusu, varışın heyecanı ve bazen de sadece nefes alabildiğinin farkındalığıdır. Şimdi git ve aynaya bak. Kaybettiğin şeyi çöllerde ya da kutuplarda değil, o yorgun gözlerin arkasında bırakmışsın. Mutluluk; hayatın sana sunduklarını biriktirmek değil, hayatın kendisinden bir anlam çıkarabilmektir. Sen onu aramayı bıraktığında, o zaten senin gölgede dinleniyor olacak. Çünkü mutluluk, dışarıdaki dünyanın sana verdiği bir hediye değil; senin dünyaya verdiğin bir cevaptır.

İnsan sustu. Akvaryumun camına yansıyan yüzüne baktı. İlk kez parayı, şöhreti ya da kaybettiği yılları düşünmüyordu. Sadece orada duruyor olmanın, o anın ve balığın son sözünün ağırlığını hissediyordu. Balık yavaşça derinlere daldı, arkasında sadece küçük bir kabarcık bıraktı. İnsan ise derin bir nefes aldı; bu kez ciğerlerine dolan sadece hava değil, uzun zamandır kapalı tuttuğu ruhunun ilk kıpırtısıydı.

Doğa Pehlivan

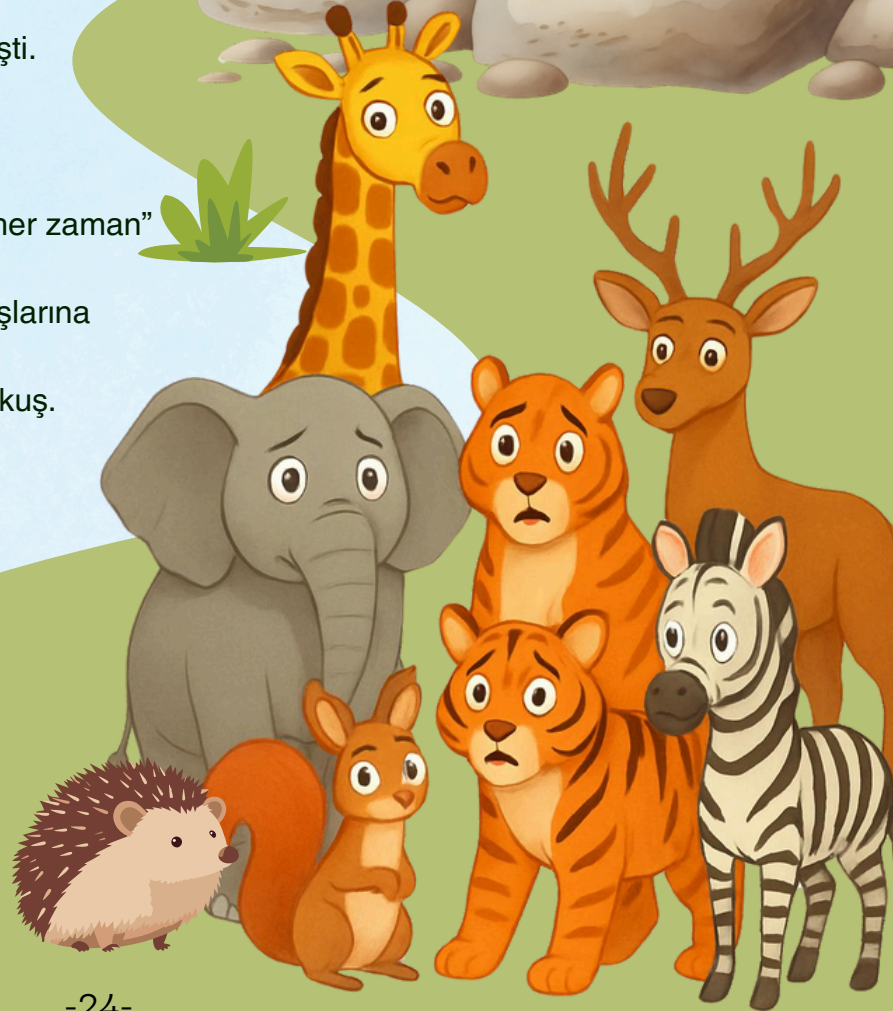
ZALİM ASLAN

VE

GAFİL HAYVANLAR

Bir gün zalim aslan kral,
Geçti halkının karşısına.
“Ey hayvanlar” dedi.
Bundan sonra özgürsünüz
Gidiyorum artık buralardan”
Hayvanlar bir anlam veremedi önce.
Ama kısa sürdü şaşkınlıkları.
Eğlenceler yapıldı, ziyafetler verildi.
Herkes mutluydu baykuş hariç.
O, “Fazla sevinmeyin buna.
Aslan kral çıkıp gelebilir bir daha”
Dese de kimse umursamadı bu durumu.
Derken bir gece aslan kral geri döndü.
Ama yalnız değildi bu kez.
Uzak diyarlardan arkadaşlarıyla gelmişti.
“Ey cahil halkım.” dedi.
“Zalim zalimliğini yapar her zaman.”
Hayvanlar üzüntüyle ve pişmanlıkla
“Yapma kral aslan. Biz senin kulunuz her zaman”
Dediye de boşunaydı bu sözler
Çoktan av olmuşlardı aslan ve arkadaşlarına
Biri hariçmiş tabi.
O da önceden önlemini alan bilge baykuş.
Ne de olsa bilge baykuşmuş o da.

Doğa Pehlivan

Baharın Sessiz Ögüdü

Bir bahar sabahı;
Ağaçlar umutla uzanmış göğe,
Konacak bir kuşu bekliyor sessizce.
Çiçekler kavuşuyor güneşe,
Karların gidişine seviniyor içten içe.

Bir bahar sabahı;
Doğa kucaklıyor güneşi,
Kışa veda ettiği için seviniyor belki.
Rüzgâr uzaklardan taşıyor neşeyi,
Özlem gideriyor ahenkle ikisi.

Bir bahar sabahı;
İnsanoğlu yine düşmüş telaşa,
Kimse söz geçiremiyor ona.
Aklında hep dahası,
Böyle geçiriyor umarsızca baharı.

Doğa Pehlivan

GÖNÜL

Kelimeler dizelere sığmaz,
Sevdam karşılık bulmaz,
Anlatsam kimse anlamaz,
Ey vicdansız serseri gönül.

Acı çekmek hoşuna mı gider?
Gör artık dilim feryat eder,
İkimizin hali de oldu beter,
Ey aşka âşık gönül.

Belki de budur doğrusu,
Âşık olmamaktır eğrisi,
Aşk dışında boştur gerisi,
Ey aklımı çelen gönül.

Yavuz Emre Ayhan

Anlatılamayan Sevda

Ben sana vurulmuşum bir tek bakışınla,
Adını söyler kalbim her çarpışında,
Karşılık beklemiyorum saf aşkımda,
Zaten neyim var yalın sevgim dışında.

Gözlerin rehberim, yolumu aydınlatır.
Sessizliğin bile bin bir mana anlatır,
Varlığın her saniye cesedimi canlandırır,
Seninle her nefes sanki bayram misali.

Hayallerimi senle süsledim geceleri,
Anlatamadım içime hapsolmuş hisleri,
Kaybetme korkum geçmiş beslediğim sevgimi,
Sensiz ne yapayım anısı olan dünleri.

Enes Karaobalı

ÇARE YOK

*Deli divane gibi dolaştım dağları.
Gördüm dolaştım tarlaları, bağları.
Nice gördüm sevgiyle oluşan bağları,
Ama yine de benim derdime çare yok.*

*Birçok şehri tek tek dolaştım.
Ne yollardan geçtim, ne yollar aştım.
“Nasıl iştir?” diye gördüklerime şaşım,
Ama yine de benim derdime çare yok.*

*Dağda, bayırda bacaklarımı yordum.
Oralarda nice âşıklar gördüm.
Onlara derdimin çaresini sordum,
Ama yine de benim derdime çare yok.*

Yavuz Emre Ayhan

-SATIR ARASI, PERDE ARKASI-

Dergimizin yeni kültür köşesine hepimiz hoş geldiniz! Her sayıda sizlerle paylaşacağımız kitap ve film önerileri ayrıca her aya özel "İz'ler" bölümüyle karşınızdayız.

Satır Arası: Kürk Mantolu Madonna

Sabahattin Ali'nin 1943 yılında kitaba çevrilen ölümsüz eseridir. Günümüzde hala en çok okunan listesinde yer alan bu eserin zamansızlığı anlattığı duygu ve düşüncelerden gelir. Kitabın konusundan kısaca bahsetmek gerekirse içine kapanık ve silik bir karakter gibi görünen ana karakterimiz Raif Efendi'nin, gençliğinde Berlin'de yaşadığı ve hayatı boyunca unutamadığı derin aşk hikâyesini konu alır diyebiliriz. Raif Efendi, bir sanat galerisinde gördüğü "Kürk Mantolu Madonna" tablosuna hayran kalır ve tablonun ressamı Maria Puder ile tanışır. Bu tanışma, her iki karakterin de hayatını da geri dönüşü olmayacak biçimde değiştirecektir. Birbirlerini bu kadar iyi anlayan iki zavallı ruhun o ölümsüz hikâyesini okurken karakterlerin yaşadıklarını yaşamışçasına hissedeceğinize eminim. Kitap yalnızca bir aşk romanı olmakla kalmayıp aynı zamanda insan psikolojisini tahlil eden bir roman özelliği de taşımaktadır. Okuyucuya çeşitli sorular sorduran bu kitap özellikle şu soruyu vurgular: "Yanımdan geçtiğimiz sıradan bir insanın içinde fırtınalar kopmadığını nereden biliyoruz?"

(Alıntı) "Dünyanın en basit, en zavallı, hatta en ahmak adamında bile, insanı hayretten hayrete düşürecek ne müthiş ve karışık bir ruh vardır!"

Kitap listenizde yer etmesi gereken bu kitaptan da bahsettiğimize göre şimdi sıra o unutulmaz filme geldi.

Perde Arkası: Yıldızlararası (Interstellar)

2014 yapımı bu film izleyeli uzun bir zaman geçmesine rağmen hala favorilerimden olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Film, bilim kurgu alanında yapılmış en kafa karıştırıcı ve sonunda "Wow" dediğiniz o klişelerden biri. Filmin ana konusu şu şekilde: Yakın bir gelecekte dünya, toz fırtınaları ve kıtlık nedeniyle yaşanılmaz hale gelmiştir. Eski bir pilot olan Cooper, çocuklarını geride bırakma pahasına insanlık için yeni bir yuva bulmak amacıyla bir grup bilim insanıyla birlikte bir solucan deliğinden geçerek başka galaksilere doğru yola çıkar ve olaylar gelişir. Filmde en etkileyici kısım "zaman" kavramının kullanımı diyebiliriz. Sadece oldukça gerçek bir bilim kurgu değil, aynı zamanda karakterlerin birbiriyle olan baba-kız ilişkisini en saf haliyle bize sunan bir eser.

(Alıntı) "Sevgi, zaman ve mekânın ötesine geçebilen, algılayabildiğimiz tek şeydir." -29-

İz'ler:

Bu sayının İz'ler bölümünde bizi hepimizin en az bir kere gördüğü Fakat hikâyesini bilmediği o eser var: Yıldızlı Gece. Van Gogh'un senatoryumdaki penceresinden gece vakti gökyüzünün resmini sabah hafızasından çizmesiyle oluşmuş bir eserdir. Yani Gogh bize sadece gökyüzünü anlatmaz bu eserde kendi içinde yaşadığı fırtınaları da anlatır. Kullandığı lacivert tonları yalnızlığı simgeler, sarı boyanmış yıldızlar ise umudu. Tablonun sol tarafında yükselen o ağaç, selvi ağacıdır. Selviler sonsuzluğu simgelerler. 1889 yılından beri hala sanat galerinde büyük ilgi gören bu eser, üzerinde yer alan selvi deseninin hakkını vermektedir diyebiliriz.

Raif Efendi'nin içindeki aşk, Cooper'ın uzaydaki yolculuğu ve Gogh'un bize anlatmak istedikleri hepsi sanatın çeşitli alanlarında kendilerini buluyor ve giderek büyüyorlar. Umarım bu yazıyı beğenmişsinizdir. Sanattan mahrum kalmamanız dileğiyle, gelecek sayı görüşmek üzere.

M

Mozaik-Hikaye

Yitik Pusulâ İğnesi

İpek Liya Ergen

Bölüm I: Puslu Gölgenin Daveti

Sizlere, Elias Thorne'un dehasına ilk kez bu denli yakından tanıklık ettiğim, o karanlık kasım hafta sonunu anlatmalıyım. Londra'nın telaşlı gürültüsünü geride bırakıp Suffolk kırsalının sisle boğulmuş ücra köşesine yeni yerleşmişim. Kasaba; sisin nemli, ağır bir örtü gibi çöktüğü o öğle sonrası saatinde sanki nefesini tutmuştu.

O gün, tren istasyonunda onu beklerken gökyüzünün bile kasvetli bir sır sakladığını düşünüyordum. Sonbaharın bu hüzünlü gününde, demiryolunun rayları bile nemden parlıyordu.

Bay Thorne, tam dakikasında perona ayak bastı. Yirmi sekiz yaşının tüm zekasını ince, biraz da yorgun bir bedende taşıyordu. Üzerindeki gri tüvit ceket, yolculuktan hafifçe kırıışmış ancak yine de her milimetresiyle bir zarafeti yansıtıyordu.

Trenin buharı etrafını sararken keskin, delici bakışlara sahip soluk gri gözleri, sis tabakasına gömülmüş olan istasyonu dikkatli bir şekilde süzdü.

"İstasyon şefi, Bayan Vance," dedi, sesi duygulardan uzaktı. "Son yarım saattir üç kez pencere kenarından sizi kontrol etti. Köye yeni gelmiş bir doktor olduğunuzu biliyor ama anladığım kadarıyla bir süredir burada böyle önemli bir misafirin beklenmediği, yüksek rütbeli bir mesele var. Değil mi?"

Şaşkınlığımı saklayamadım. "Bunu nasıl anladınız, Bay Thorne?"

"Basit. Sadece gözlem yaptım. İlki, pencere camındaki nefes buharı: Dikkat ederseniz, istasyon şefinin penceresinin tam önünde, yaklaşık bir avuç içi büyüklüğünde, yoğunlaşmış bir nem dairesi var. Bu, birinin o noktada düzenli ve tekrar eden bir solunumla durduğunu gösterir. Eğer sadece otursaydı buhar daha dağınık olurdu. Üç kez pencereye baktığımı biliyorum çünkü o dairesel alanın kenarlarında, silinmeye çalışılmış gibi görünen üç ayrı parmak izi lekesi var. Merak, tekrarlanan bir eylemdir.

İkincisi, anahtarlığı ve stresli görünüşü: Şef, kilitli telgraf odasının demir anahtar halkasını sol işaret parmağında tutuyor. Ancak anahtarlık sürekli olarak parmağının ilk boğumunda hafifçe dönüyor. Bu, ellerini meşgul eden bilinçsiz bir gerginlik işaretidir. Trenin varışına kadar sakindi, sizi görünce huzursuzlandı.

Sonuncusu ise, ayakkabı tozu: Şefin botlarının kenarlarında, peronun temizlenmiş zeminindeki kömür tozundan daha açık, ince, kireçli bir toz birikintisi var. Bu toz, buradaki toprak yolun ya da köyün ana caddesinin karakteristiğidir. İstasyon şefi, mesai saatinin büyük bir kısmını dışarıda geçirmemeliydi. Bu, siz gelmeden önce bir yerden aceleyle geri döndüğünü gösterir. Bu kadar telaşlı bir geri dönüş, sizin ziyaretinizin acil bir durum olduğunu düşündürmektedir. Telaşlı. Telaşlı insanlar ya bir şey bekler ya da bir şeyden kaçar."

Bay Thorne'un keskin yorumu karşısında, şaşkınlığımı çabucak topladım ve mesleğimin gerektirdiği soğukkanlılığı geri getirdim.

"Bay Thorne," dedim, başımı hafifçe eğerek. "Sizin ününüz, gözlem yeteneğinizin yalnızca tren istasyon şefleriyle sınırlı olmadığını zaten gösteriyordu. Yine de bu kadar hızlı bir analiz beni etkiledi."

"Beni buraya çağırma nedeninize geri dönecek olursak telgrafınız beni şaşırtmadı, Bayan Vance." dedi, sesi netti. Gereksiz vurgulardan uzaktı. "Bu tür izole davalar, Londra'nın karmaşasından daha caziptir. Anlaşılan köy polisinin kapatmak istediği bir davayı, siz genç bir doktor olarak yeniden açtınız."

"Gerekeni yaptım, Bay Thorne. Lord Covington'ın ölümünün doğal olmadığını anladım ancak olayı çözmek benim haddimi aşıyordu."

Thorne, başıyla onayladı. Peronun ıslak zemininde biriken su birikintisine kısa bir bakış fırlattı.

"Sizin gibi bilimsel bir zihnin şüpheleri, genellikle polis raporlarından daha değerlidir. Gidelim. Bu davanın ardında ne saklandığını merak ediyorum."

Yolculuk, Blackwood Köşkü'ne doğru ilerlerken tam anlamıyla bir işkenceydi. Fırtına henüz başlamamış olsa da hava kalın, ıslak bir yorgan gibi üzerimize çökmüştü. Arabamızı; sazlıkların etrafını sardığı, sisle kaplı bir gölün kıyısından geçerken görüş mesafesi birkaç adıma düşmüştü. Etrafa yayılan ıslak yosun kokusu insanı boğacak gibiydi.

Thorne, arabanın camına yapışmış su damlalarının ardındaki manzarayı seyrederken sessizliğini bozdu.

"Blackwood Köşkü. Görünüşe göre, İngiltere'nin geçmişi gibi sisin içinde kaybolmayı tercih eden bir yer."

"Öyle." dedim. "Yıllardır terk edilmiş gibiydi, ta ki Lord Covington birkaç yıl önce alana kadar. Kendine has, kasvetli bir güzelliği var ama herkesi huzursuz ediyor."

"Kasvetli güzellik, çoğu zaman daha kasvetli sırlar saklar. Bakın, Bayan Vance," dedi, camı işaret ederek. "Bu sazlıklar ve gölün buğusu katile büyük bir avantaj sağlamış olabilir. Gizlenme, kaçış, hatta cinayetin kendisini bir illüzyonla gizleme şansı sunar. Ölen adam, nefret edilen biriymiş. Öyle değil mi?"

"Öyle olduğu söyleniyor, evet. Cimri, manipülatif ve hemen hemen tüm kasabayla arası kötümüş. Sanırım tek amacı, ölmeden önce etrafındakilere acı çektirmektir."

Thorne, dudaklarının kenarıyla hafifçe gülümsedi. "Mükemmel. Klasik bir cinayet davası, intikam ve mirasın kaçınılmaz bir karışımıdır. Bu durum, şüpheli listesini daraltmak yerine, ne yazık ki genişletiyor."

Araba, meşe ağaçlarının kararttığı patikada ilerleyerek nihayet Blackwood Köşkü'nün gölgesine ulaştı. Yapı, loş ışıkta bir hayalete benziyordu.

Bizi kapıda, yorgun ve resmi tavırlı uşak Bay Higgins karşıladı. Thorne, uşağın yüzünü anlık bir bakışla süzdü ancak hemen bir analiz yapmaktan kaçındı.

"Bay Thorne. Bayan Vance. İçeri buyurun. Hanımefendi ve diğer misafirler, sizi ana salonda bekliyorlar," dedi Higgins. Sesi düzdü ancak elleri kapının yanındaki mermer sehpaye fazlasıyla sıkı yapışmıştı.

Thorne, içeri girer girmez durdu ve burnunu hafifçe çekti.

"Rutubet ve eski ahşap kokusu bunların altında, Bay Higgins, bir de tütün ve yanık kibrit kokusu var. Yeni dumanı üstünde. Sanırım siz de tıpkı istasyon şefi gibi burada kalmaktan huzursuzsunuz ancak bu huzursuzluk, işten çok bir vicdan azabına benziyor."

Higgins bir an için buz kesti ama hemen toparlandı. "Efendim, köşk soğuktur. İçeride sigara içilmez ancak ben... az önce dışarıdaydım. Sizi ana salona alayım."

Thorne, uşağın yalanını umursamazca geçiştirerek devasa ana salona adım attı. Köşkün ana salonu, sönmüş bir ihtişamın paslı nefesiyle doluydu. Koyu meşe paneller, şöminenin soluk ışığında parlıyor; tavandaki yıldızlar örümcek ağlarının gölgesinde kayboluyordu. O an, bu köşkün Lord Covington'ın ölümüyle birlikte son nefesini verdiğini hissettim.

Salonun merkezinde, sönmüş bir ateşin etrafında gergin bir grup toplanmıştı. Thorne onlara yöneldiğinde, içimden bir ses, bu gerilimin bir anda zirveye ulaşacağını fısıldıyordu.

Leydi Beatrice Covington, Lord Covington'ın genç ve gösterişli eşiydi. Bir koltukta, fildişi beyazı elbisesinin eteklerini düzelterek oturuyordu. Köşkteki herkesin aksine, matemin gerektirdiği koyu renklere bürünmemiş olsa da bu kıyafetler bile onun çevresindeki soğuk ışıltıyı gizleyemiyordu. Oturduğunda bile hırs ve yorgunluk vardı.

"Demek geldiniz. Bay Thorne, umarım size ödediğimiz ücretin karşılığını alabiliriz. Polis, sevgili kocamın doğal nedenlerle öldüğünü söylüyor. Bu kâbusun hemen bitmesini istiyorum." Sesi, gerçek bir kederden çok, büyük bir rahatsızlığı dile getiriyordu.

Thorne, kararlı bir adımla grubun önüne ilerledi. Yanındaki boş koltuğa otururken sesindeki netlik beni bile etkiledi.

"Korkarım, Hanımefendi," dedi Thorne, ne kibar ne de kaba bir ses tonuyla, "Sizin 'kabusunuzun' bitmesi için gelmedim. Gerçeğin ortaya çıkması için geldim."

Ardından bana döndü. Sadece benim fark edebileceğim bir anlık göz teması kurdu ve Leydi Beatrice'e döndü:

"Ayrıca, Hanımefendi," diye devam etti. "Gözlerinizdeki koyu halkalar ve sağ elinizdeki tırnak izleri, son iki gecedir uykusuz kaldığınızı gösteriyor ancak parmağınızdaki pırlanta yüzüğün parlaklığı ve elbisenizin yeni ütüsü, bu karmaşada bile gösterişi elden bırakmadığınızı kanıtıyor. Kocanızın ölümü bir trajediye, mirasın acelesi neden?"

Leydi Beatrice'in yüzü kaskatı kesildi. Onun tansiyonunun yükseldiğini anında tahmin ettim.

"Ne cüretle..." diye fısıldarken, Thorne onu kesti.

"Cüret, benim mesleğimin enstrümanıdır, Hanımefendi."

Hemen ardından gözlerini George Covington'a çevirdi. George; yirmi beşlerinde, soluk yüzlü, moda uygun ama ucuz kıyafetler giymişti. Genç adam, kadehiyle o kadar meşguldü ki neredeyse yere düşürecek.

"Bay George. Siz daha endişeli görünüyorsunuz. Sol cebinizdeki kırışıklık, cüzdanınızın yeni boşaltıldığını düşündürüyor. Ayrıca, kadehinizi tutuş şekliniz, o konyaktan ziyade bir umut kadehini tuttuğunuzu fısıldıyor. Amcanızın ölümü acaba size bir kurtuluş yolu mu açtı?"

George, kadehi masaya sertçe indirdiğinde, salonun sessizliği parçalandı. "Amcamı sevmiyordum, evet ama cinayet işlemeyecek kadar onurluyum, Bayım!"

"Onur," diye mırıldandı Thorne, kelimeyi ağzında acı bir tat gibi çevirerek.

Thorne'un bu kadar kişisel ve yıkıcı saptamaları, beni hem hayran bırakıyor hem de huzursuz ediyordu. Hiçbir detayı atlamıyordu.

Dikkatini şöminenin yanındaki heykele çevirdi: Bayan Eleanor Finch. Ellili yaşlarda, gri saçları sıkı bir topuz yapılmış, göze çarpmayan kahverengi bir elbise giymişti.

"Bayan Finch. Kurbanın gölgesi," dedi Thorne. "Herkesin yas tuttuğu bir salonda, sizin soğukkanlılığınız dikkat çekici. Beş parmağınız da avuç içine sıkıca kenetlenmiş. Bu bir öfke veya korku göstergesidir. Lord Covington'a yirmi yıl hizmet ettiniz. Sadakatinizin bedeli neydi, Bayan Finch? Yoksa onun gizlediği bir sırrı biliyor muydunuz ve o sizi bu sırrı ifşa etmemeniz için mi tutuyordu?"

Bayan Finch, ilk kez başını kaldırdı. Gözlerindeki buz gibi boşluk, tüm şüpheliler içinde en az tepkiyi verenin o olduğunu gösteriyordu. "Lord Covington'a her zaman sadık kaldım, Bay Thorne. Sırları, onunla mezara gitti."

Thorne, alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve son olarak köşedeki Profesör Malcolm Davies'e baktı.

"Profesör Davies. Bir konferans için gelmişsiniz ama konferansınızı erteleyip burada, kurbanın evinde kalmayı seçtiniz. Neden?"

Profesör Davies, nihayet kitabı kapattı. "Lord Covington ile eski dostluğumuz vardı, Bay Thorne. Saygımdan dolayı buradayım."

"Saygı," diye Thorne düzeltti. "Yoksa kin mi? Ellerinizdeki kahverengi lekeler, kimyasal çözeltilerle çalışmaktan kaynaklanıyor. Zehirler konusundaki uzmanlığınızla meşhursunuz. Bir hanımefendi yüzünden aranızın bozuk olduğunu da biliyorum. Söyleyin, Profesör, zehir bir intikam aracı olarak size cazip geldi mi?"

Profesör Davies sakince cevap verdi: "Zehir, sessiz ve sanatsal bir silahtır, Bay Thorne. Ancak ben, sanatımı başkalarına zarar vermek için kullanmam. Ayrıca, siz daha gelmeden polis tarafından sorgulandım ve aklandım."

Thorne ayağa kalktı. Sesindeki son tını, odadaki herkesin dikkatini yeniden üzerine çekti. "Henüz bitmedi, Profesör. Bu dört kişi, cinayet için katil potansiyelini barındırıyor ancak suçlu, sadece tek bir kişidir. Ve ben, kütüphanedeki o kilitli kapının ardındaki sahneyi görmeden önce kimseyi aklamam."

Thorne bana döndü. "Gidelim, Bayan Vance. Çözmemiz gereken bir gizem, yakalamamız gereken bir katil var."

O an, onunla hareket etmekten duyduğum heyecan ve gerilim, bu köşkün ağır atmosferini bile bastırmıştı. Bütün cevaplar kilitli kütüphanenin içinde bizi bekliyordu.

Ana salondaki gergin tanışmaların ardından bizi hızla olayın yaşandığı kütüphaneye götürdüler. Kütüphane, içeriden kilitlenmişti ve kapı, polis tarafından yeni açılmıştı.

Lord Alistair Covington, hala masasında başı kitap yığınının üzerine düşmüş vaziyette duruyordu. Etrafta boğuşma izi yoktu. Lord'un son yemeğinden kalanlar masanın üzerindeydi.

Thorne odaya girdiğinde hemen camlar, kapı ve şömine bacası gibi kaçış noktalarını teyit etti. Ardından Lord'a yaklaştı ve bana döndü.

"Eleanor, lütfen bu zehri bilimsel kesinlikle teyit edin."

Ben laboratuvar çantamdaki ekipmanla yemeğin ve içkinin kalıntılarını incelerken Thorne odayı baştan sona incelemeye başladı. İnce, uzun parmakları bir arı gibi çalışıyordu; asla bir şeyi kabaca tutmuyor, okşarcasına dokunuyordu.

Yere eğildi ve masanın önündeki kalın, yıpranmış halının kenarında neredeyse görünmez bir aşınma izini inceledi. Bu aşınma; halının normal kullanımından farklı, tek bir noktada sürekli bir sürtünmeydi. Ardından gözleri, içeriden kilitli olan kapının diline kaydı. Bir büyüteç çıkardı ve metal yüzeyde yoğunlaştı. Kilidin iç mandalında, insan tırnağıyla bile yapılması zor, milimetrik bir çizik vardı.

"Bu bir aldatmaca. Basit bir numara. Katil dışarı çıktı ve kapıyı içeriden kilitledi ancak bu kilidi manipüle etmek için çok ince, sert ve özel bir alet kullanılmış olmalı."

Elimdeki numuneyi incelemeyi bitirmiştim. Gözlerimi kaldırdım. "Sonuçlar şüpheye yer bırakmıyor, Bay Thorne. Zehir, Aconitum familyasından. Yüksek derecede zehirli, nadir bir bitki. Profesyonel bir bilgi gerektirir. Bu durum, olayın basit bir intikam cinayetinden çok, bir uzmanlık işi olduğunu gösteriyor."

Thorne dikkatini Lord'un cesedine yoğunlaştırdı. Lord'un sol eli masanın kenarına sarkmıştı. Özenli bir hareketle, kaskatı kesilmiş parmakları gevşetti. Avucundan, eksik bir pirinç pusula düştü. Sadece kapağı ve gövdesi mevcuttu, ibresi yoktu.

Thorne, pusulayı aldı ve hemen o sırada masanın üzerinde, Lord'un aceleyle karaladığı, titrek bir el yazısıyla kaleme alınmış kısa bir nota dikkatimizi çekti:

"Yıldızlar kaybolduğunda, gölge pusulayı gösterir. Yalnızca karga, cevabı bilir."

Thorne, notu ve pusulayı birleştiren o anı hissetmişti. "İşte düğüm. Pusula ve bu bilmece, sadece cinayet değil. Bir arayışın kanıtı, Eleanor. Katil, Lord'u susturmakla kalmadı, aynı zamanda onun sakladığı bir şeye ulaşmak için de buradaydı. O kayıp pusula iğnesi ya katilin elinde ya da bilmecenin çözümünde gizli bir anahtar."

Bölüm II: Soğuk Salon ve Maskeler

Kütüphanenin kasvetini geride bıraktığımızda koridorun sonunda yer alan, artık bir bekleme odasına dönüştürülmüş ana salona yöneldik. Şiddetini artırmaya başlayan rüzgâr; köşkün eski pencerelerinde uğulduyor, salonun loş atmosferini daha da ağırlaştırıyordu. Tavanın yüksekliği, içeridekilerin gerginliğini yutuyormuş gibiydi.

Thorne, duruşunu düzeltti ve kütüphaneden beri ilk kez bana döndü. "Şüpheliler, bu salonda tutulan birbiriyle kaynaşmaya çalışan dört yabancı gibiler ama dikkat edin. Her biri bir parça buz ve buz, eridiğinde tehlikelidir."

İlk şüphelimiz Leydi Beatrice'di. Salona az önceki tanışma hiç yaşanmamış gibi süzülerek girdi.

Thorne, onu bir sandalyeye davet etmeden şöminenin karşısında ayakta tuttu. Bu basit hareket bile, sorgulanan kişinin savunmasızlığını artırmak için yeterliydi. "Leydi Beatrice. Zaten tanıştığımız için formaliteleri atlıyorum. Lütfen bana, kocanızın son akşam yemeğini anlatın."

"Ne anlatılabilir ki? Her zamanki gibi bir yemektir. Alistair... Lord Covington, mirasını okutacağını söylemişti. Herkes gergindi. Yemekten sonra, odaya çekildi. Bir süre sonra ben de odama gittim." Sesi şaşırtıcı derecede kontrollü ve yavaştı.

"Dediğim gibi siz üzgün görünmüyorsunuz, Leydi Beatrice. Sizde rahatlama hali, kederden çok daha belirgin." Konuşurken Leydi Beatrice'in yüzüne doğru eğilmişti. Gözleri ise şüphelimizin elindeki pırlanta yüzüğe kilitlenmişti.

"Parmağınızdaki yüzük... Lord'un size aldığı son hediye idi sanırım. Elmacık kemiğinizdeki gerginlik, saatlerdir kendinizi kontrol ettiğinizi gösteriyor."

"Kederin tek bir şekli yoktur, Bay Thorne! Kocamla evliliğim... bir iş anlaşmasıydı. O bana bir soyadı ve güvence verdi, ben de ona genç bir eş. Onu kaybetmenin açısından çok, bu durumun bana getireceği belirsizliğin stresi altındayım." Beatrice'nin ani öfke patlaması beni şaşırtsa da ortağım hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

“Oldukça dürüstsünüz. O halde belirsizlikten konuşalım. Lord’un masasında bir pusula ve bir bilmece bulduk. Pusulanın ibresi eksikti. O pusulayı veya ibresini daha önce gördünüz mü?”

Beatrice’in yüzündeki tek kırılma anı bu oldu. Gözleri, çok kısa bir an için sağa kaydı, bu hatırlama ve hayal gücünü harekete geçirme işaretiydi.

“Hayır. Alistair'in gizli şeyleri vardı. Eski haritalar, pusulalar... Belki de o bilmece, yıllardır aradığı bir şeyin yerini saklıyordu. Bilemiyorum.”

Thorne başını salladı. “Ya da siz, ona yardım ediyordunuz. Daha doğrusu Lord öyle sanıyordu. El yazmanız Lord’unkine çok benziyor. Belki de bu notu siz yazdınız, ardından zehri hazırladınız.”

“Beni suçlamaya hakkınız yok! Zehirden anlamam. Ben, Alistair’in parasını alıp Londra’da yeni bir hayat kurmak isteyen bir kadınam. Onu zehirleyip bu kasvetli yerde kilitli kalmayı değil!” Leydi Beatrice'in sesi buz kesmişti.

Thorne gülümsedi. “Pekâlâ. Şimdilik bu kadar, Leydi Beatrice. Köşkten ayrılmayın.”

Leydi Beatrice odadan hızla çıktı. Ortağım kapı kapandığında bana döndü.

“Kibirden zehirlenmiş bir kadın. Zehir konusunda dürüsttü, Eleanor. Onun zihninde sadece para var fakat pusulayı görmüş. Pusulaya sadece bir nesne değil, bir anahtarmış gibi bakıyordu ya da daha kötüsü, o pusulanın ne işe yaradığını biliyordu.”

Leydi Beatrice’in ardından, Lord Covington’ın borç batağındaki yeğeni George Covington’ı çağırarak. Gerginliğini gizleyemiyor, sürekli dizini sallıyordu.

“Bay Covington. Amcanızın ani ölümü, mirası alacak tek kan bağı olduğunuz düşünüldüğünde, sizi şüpheli bir konuma getiriyor.”

“Amcamın ölmesi... şoke ediciydi. Evet, ona borçluydum, ama o... benim tek umudumdu. Borçlarımı ödeyecektim!” Konuşurken kekeleyor, derin nefesler alıyordu.

“Ödemek için onun ölmesini beklemeniz gerekiyordu, değil mi? Masasında Aconitum zehri bulduk. Nadir bir zehir. Bitkilere ya da botanik bilimine ilginiz var mı, Bay George?”

“Hayır, kesinlikle! Benim ilgilendiğim şeyler... at yarışları ve kâğıt oyunları. Bu konuda amcamla sürekli kavga ediyorduk. O çok gaddardı.”

Thorne, George’un titreyen ellerine dikkatlice baktı.

“Elleriniz, Bay Covington. Tırnak diplerinizde koyu kahverengi, neredeyse siyah bir kalıntı var. Tütün ya da kir değil. Nedir o? Bir şey kazımış gibisiniz.” Ani bir hamleyle masadan bir kalem aldı ve George’un avucuna bastırdı. “Amcanızın elinde eksik iğneli bir pusula vardı. Pusula iğnesi, ince, sert ve sivri bir metal parçası. Kapının kilidini manipüle etmek için gayet ideal.”

George'un yüzü sapsarı kesildi. Sanki duvarlar daralıyormuş gibi etrafına bakındı.

“Ben... ben ne pusuladan ne de ibresinden anlarım. Oraya hiç gitmedim! Yemekten sonra kütüphanede bana son bir şans vermesi için yalvarmıştım ama o... beni kovdu. Odamda içiyordum.”

George'un tepkisi dürüst bir korkudan çok, yakalanma korkusuydu. Thorne'un kalemlerle yaptığı o basit hareket, onu fiziksel olarak gerilime sokmuştu. O odada bir şeyler kazındığı kesindi. Belki de masumdu ama bir şey saklıyordu. Thorne odadan çıktıktan sonra gülümsedi.

“George bir katil değil, Eleanor. O, ufak bir suççu. O kir, kütüphaneye ait değil. Daha karanlık, daha nemli bir yer olmalı. George, muhtemelen Lord'un ölümünü fırsat bilip amcasının odasında ya da kasasında değerli bir şeyi çalmaya çalışmış. O bir fırsatçı, katil değil.”

Bayan Finch; masanın karşısına geçtiğinde, Thorne'un gözlem gücüne karşı hazırlıklı olduğu belliydi.

“Bayan Finch. Yıllardır Lord Covington'ın sırdaşıydınız. Ona en yakın kişi sizdiniz. Olay gecesi nerede olduğunuzu biliyoruz ama sizden, Lord'un son günlerini anlatmanızı istiyorum. Gergin miydi?”

“Lord Covington, sürekli gergindi ama son birkaç haftadır daha da huzursuzdu. Geçmişte olan bir şeyin onu rahatsız ettiğini sanıyordum. Sürekli eski belgeleri karıştırıyordu.” Sesi kuru ve duygusuzdu.

“Hangi belgeleri?”

“Blackwood Köşkü'nün tapu kayıtlarını ve eski bir mektup destesini.”

Thorne, hafifçe öne eğildi. “Şimdi sizin bir sırrınıza değinelim, Bayan Finch. Lord'un masasında bir bilmece bulduk: ‘Yalnızca karga, cevabı bilir.’ Karga, hırsızlık ve sır tutmanın sembolüdür. Lord Covington'ın size bir sırrınızı açığa çıkarma tehdidiyle yıllarca şantaj yaptığını biliyoruz. Belki de Aconitum zehrinin ne kadar hızlı ve kesin bir çözüm olacağını düşündünüz.”

Bayan Finch, ilk defa derin bir nefes aldı. Thorne'un şantaj hakkındaki bilgisi onu hazırlıksız yakalamıştı.

“Lord Covington kötü bir adamdı ama katil ben değilim. O pusula... pusulayı hatırlıyorum. Lord onu yıllar önce, almıştı. Lord, o pusulanın Blackwood'daki bir şeyi bulmaya yarayacağını söylerdi.”

“İbresini de gördünüz mü?”

“Hayır. İbre hiç yoktu. Lord, ibrenin pusulayı kullanacak kişide olması gerektiğini söylerdi.” Bunu söylerken kendinden emin gözüküyordu.

Bayan Finch, duygusal olarak en güçlü şüpheliydi ancak pusula hakkındaki bilgisi... O iğnenin kimde olması gerektiği hakkındaki sözleri, davanın doğasını tamamen değiştirmişti.

Bayan Finch odadan çıktıktan sonra Elias bir süre sessiz kaldı. Elindeki gümüş tabakayı parmakları arasında çeviriyor, gözleriyle kapının eşiğini ölçüyordu. Sonra derin bir nefes alıp başını hafifçe yana eğdi.

"Ve şimdi," dedi Elias, "Sahneye asıl oyuncuyu çağıralım. Bilim adamının maskesi, genellikle uşağın yalanından daha zordur, Eleanor."

Higgins, Profesör Davies'i içeri buyur etti. Profesör, altmışlı yaşlarında, gümüş rengi saçları muntazam taranmış, üzerinde pahalı ama eskimiş bir yelek olan, vakur bir adamdı. Elindeki gümüş saplı bastonuna dayanarak, sorgu koltuğuna değil, pencerelerin önündeki geniş koltuklardan birine, sanki ev sahibi kendisiymiş gibi kuruldu.

"Bay Thorne. Sizin gibi genç ve zeki bir adamın, Alistair'in bu tuhaf sonunu incelemek için görevlendirilmesi ne hoş. Umarım bu sisli taşra havası zihninizi bulandırmıyordur." Profesörün sesi derin ve melodikti.

Elias, onun karşısına geçti ama oturmadı: "Zihnim berrak, Profesör. Hatta o kadar berrak ki, sizin gibi bir botanik uzmanının, eski bir dostun mirasını öğreneceği akşamda neden bu kadar... 'hazırlıklı' olduğunu merak ediyorum."

İkisi de salondaki ufak sorgulama hiç olmamış gibi davranıyorlardı.

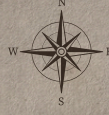
"Hazırlıklı mı? Bir dostun vasiyetini dinlemeye gelmek hazırlık değil, nezakettir. Alistair ile biz kırk yıllık dostuz. Arada sürtüşmeler olsa da köklerimiz aynı topraktadır."

"Aynı topraklar... İlginç bir tabir." Elias, Profesör'ün elindeki bastonun gümüş başlığına kısa bir bakış fırlattı. "Özellikle de bu 'toprakların' aslen kime ait olduğu konusu kütüphanedeki o eski defterlerde tartışılıyorsa. Lord Covington'ın son günlerinde zehirli bitkiler üzerine çalıştığını biliyor muydunuz?"

Davies'in göz kapakları bir milimetre kadar kısıldı. "Alistair her şeye meraklıydı ama botanik, sabır ve derin bilgi gerektirir. Onun gibi fevri bir adamın bu konuda bir derinliği olamaz."

"Haklısınız. İşte bu yüzden, kütüphanedeki bardağında bulunan Aconitum özü beni şaşırttı. Bu, rastgele birinin hazırlayabileceği bir karışım değil. Bu, bir sanatçının imzası gibi. Bitkinin sadece kökünden, tam vaktinde alınmış bir öz. Ne dersiniz Profesör? Bir bitki, sadece öldürmek için mi bu kadar karmaşık bir yapıya sahiptir, yoksa adaleti sağlamak için mi?"

Davies, hafifçe gülümsedi, bastonunu yere vurdu: "Doğada adalet yoktur, Bay Thorne. Sadece denge vardır. Bazı bitkiler diğerlerini boğar, bazıları ise sessizce yerini alır. Alistair'in ölümü, doğanın kendi dengesini bulması olabilir."

Elias aniden Profesör'e yaklaştı, sesi fısıltı gibiydi: "Denge... ya da intikam. Lord'un masasında bir pusula gövdesi vardı. İbresi olmayan bir pusula ve bir bilmece. 'Yalnızca karga cevabı bilir' diyordu. Pusulanın ibresi nerede, Profesör?"

Profesör Davies, yerinden yavaşça kalktı. Boyu Elias'tan kısa olsa da yaydığı otorite odayı dolduruyordu.

"İmgelerle konuşuyorsunuz, Thorne. İbreler, kargalar, pusulalar... Bunlar bir polis raporunda yer almaz. Eğer elinizde bir kanıt varsa, polis memurlarını çağırın. Yoksa, bu gece bu köşkteki tek şeyin soğuk olduğunu kabul edin ve kütüphaneye dönüp tozlu kitaplarınızı karıştırın."

Davies, bastonunun yere vuruşunun çıkardığı tok sesle odadan çıktı.

Profesör odadan çıktığında, içeride sanki bir kış fırtınası esmişti. Elias, pencereden onun gidişini izlerken bana döndü.

"Gördün mü Clara? Ne George gibi titredi ne Beatrice gibi parayı sordu. O, sadece 'denge'den bahsetti. Şüphelimiz; cinayeti bir suç olarak değil, yerine getirilmiş bir görev olarak görüyor. En tehlikeli insan tipi budur."

İçeri Bay Higgins girdi.

"Şimdi Bay Higgins. Daha önce kapıda ellerinizin titrediğini ve sigara dumanı koktuğunuzu fark ettim. Sigara dışarıda içilmez, biliyorum. Sizin gerginliğiniz; uşaklık görevinden gelen bir sorumluluktan çok, bir suçluluk belirtisine benziyor."

"Bay Thorne, köşkün tüm yükü benim omuzlarımdaydı. Lord Covington, beni de herkes gibi aşağılardı ama ben ona hizmet ettim. Ne olursa olsun. O gece... ben de odamdaydım. Başka bir uşak yok. Sadece ben, aşçı Bayan Doyle ve temizlikçi Bayan Peterson var. Onlar mutfak ve çamaşırhanedeydiler. Kütüphaneden çok uzaktılar."

"Anlıyorum. Peki aşçı Bayan Doyle, bitkiler hakkında bilgi sahibi midir? Nadir zehirler hakkında?"

"Bayan Doyle, mutfak bitkilerinden anlar. Zehir... sanmıyorum."

"Peki, Bay Higgins. Lord'un masasında eksik pusula ve bir bilmece vardı. Bu ikisi hakkında bir şey biliyor musunuz? Ya da bu eşyaların köşke ne zaman geldiğini?"

"O pusulayı ilk kez görüyorum, efendim. Lord, son günlerde huzursuzdu. Gece geç saatlere kadar kütüphanede kalıyor, eski bir deftere notlar alıyordu. O defter, pusula ve bilmeceyle ilgili olabilir."

Thorne başını salladı. Bu sorgulamayı bitirdiğinin işaretiydi. Higgins olabildiğince çabuk bir şekilde odadan çıktı.

Sorgulamalar bittiğinde, fırtına artık tüm şiddetiyle Blackwood Köşkü'ne vuruyordu.

Thorne, bir anlık duraklamadan sonra, bana döndü ve pencere pervazındaki tozu parmağıyla sildi.

“Beatrice ve George, her ikisi de açgözlü. George, katil değil ama hırsızlık yapmış. Beatrice, dürüst göründü çünkü cinayet yerine mirası tercih ederdi. Higgins, Lord’dan nefret etse bile, bir uşak olarak kilitli oda gizemini ustalıkla çözebilecek kadar zeki değil. Finch, sırları ve bilgiyi elinde tutuyor. Bizi pusulanın ibresi ve eski deftere yönlendirdi. Profesör ise cinayeti bir görev gibi görüyor.”

“İşte durumun özeti, Eleanor: Bayan Finch’in sözleri en kritik olanıydı. İbre, pusulayı kullanacak kişide olmalı. Yani, cinayet işlenirken katil, pusulanın ibresini yanında bulunduruyordu. İbre, kilitli odanın kapısını açmak için kullanıldı ve şimdi o ibre, katilimizin elinde.” Thorne, bir yandan konuşurken bir yandan da odanın içinde volta atıyordu.

“Katil, hem nadir bir zehir kullanacak kadar bilgili, hem de kilitli oda gizemini çözecek kadar zeki olmalı ve pusulanın gerçek anlamını bilen tek kişi, kurban dışında tabii. Bu, kişisel bir cinayet değildi, önemli bir şeyin anahtarını çalma girişimiydi. Bunu yapabilecek tek kişi var ama emin olmam gerekiyor.”

“Şimdi yapmamız gereken, George’un kazıdığı kirin nereden geldiğini bulmak ve Lord’un son günlerde not aldığı eski defteri ortaya çıkarmak. Sanırım Lord Covington, son günlerinde mirastan çok mühim bir şeyi güvence altına almaya çalışıyordu.”

Bölüm III: Eksik Defter ve Kirli Sırlar

Sorgulamaların ardından dışarıdaki fırtınanın sesi, köşkün içindeki gerginliği yansıtan uğultulu bir senfoniye dönüşmüştü. Elias Thorne’un yüzünde, bir bilmecenin ilk parçalarını birleştirmenin getirdiği sükûnet vardı.

“Higgins’in son anda fısıldadığı o bilgi oldukça değerli,” dedi Thorne, şöminenin önünde ellerini ısıtırken.

“Eğer defterde pusula ve bilmeceyle ilgili bir şeyler yazıyorsa katilin ilk hedefi, o defteri ortadan kaldırmak olacaktır. Bu basit bir cinayet vakası değil, Eleanor, işte şimdi biraz eğlenmeye başlayabiliriz.”

“Defansif davrandıklarına eminim,” dedim, elimdeki notları düzenlerken. “Ama defterin yerini biliyor olabilirler mi?”

“Elbette ama o defter nerede olmalı? Lord Covington, onu kendinden başka kimsenin bulamayacağı bir yere saklamıştır. Lord ‘kendinden başka kimsenin bulamayacağı bir yere’ sakladıysa tahmin edilebilir ve göz önünde bir yer olmalı.”

Thorne, beni tekrar kütüphaneye götürdü. Odaya ceset kokusu yayılmıştı. Lord'un cesedi kaldırılmış olsa da ölümün soğuk gölgesi çoktan duvarlara sinmişti.

“Lord Covington, o pusulayı elinde sımsıkı tutuyordu. Bir şeyi güvence altına almanın son çaresiydi bu. Defter, pusula ve bilmece, birbiriyle bağlantılı. Bilmece ne diyordu?”

Elimdeki kâğıda baktım:

“Yıldızlar kaybolduğunda, gölge pusulayı gösterir. Yalnızca karga, cevabı bilir.”

“Bilmecenin kendisi soyut. Yıldızlar, gölge, karga... Bunlar bir konumu işaret ediyor olmalı.”

“Aynen öyle. Lord, o gece mirasını açıklayacaktı. Demek ki o defterde mirastan daha önemli bir şey vardı. Bu yüzden mantıksal başlangıç noktamız, Lord'un en mahrem ve güvendiği yeri olmalı.”

Thorne, Lord'un masasına yöneldi. Parmak uçlarıyla masanın çekmecelerini, dolaplarını ve hatta masanın altındaki oyukları yokladı. Ardından gözleri, kütüphanenin yüksek tavanına kadar uzanan, koyu meşeden yapılmış kitaplık duvarına kaydı.

“Eski evlerdeki gizli bölmeler, genellikle kitaplıkların arkasına saklanır. Lord Covington, zekasını güvenliğe harcamaktan çok, saklamaya harcamıştır.”

Ortağım, merdiveni alarak en üstteki raflara tırmandı. Her bir ciltli kitabı eline alıyor; cildin altındaki boşluğu, kenarlarındaki toz birikimini inceliyordu. Yirmi dakikalık sabırlı bir arayıştan sonra, Elias; kalın, yıpranmış bir Latince ansiklopediye dokundu.

“Aha! Eleanor, gel ve gör. Bu kitap, diğerleriyle aynı boyutta ancak arkasındaki toz tabakası, diğerlerine göre daha az yoğun. Sanki buraya yakın zamanda ama aceleyle itilmiş.”

Kitabı dikkatlice dışarı çekti. Arkasındaki duvarda, neredeyse görünmez bir parlaklık izi ve alçıpanla gizlenmiş, küçük, tahta bir kapak ortaya çıktı. Thorne, küçük bir aletle kapağı zorladı ve içeriye baktı. Bölme boştu.

“Beklendiği gibi. Defter, bizden önce buradaydı. Katil, Lord'u zehirledikten sonra, pusula ibresiyle kilitli odadan çıktı ve hemen buraya yöneldi. Katil, defterin nerede olduğunu biliyordu.”

Tam o sırada, bölmeden içeriye uzattığı parmağını geri çeken Thorne'un yüzünde, anlık bir düşünce parladı.

“Ama bak, burada küçük bir ipucu daha var.”

Bölmenin iç yüzeyinde -duvardaki ahşapta- dikkatli bakılmadıkça fark edilmeyecek, çok ince, koyu bir toprak lekesi vardı.

“Hatırla, George'un tırnak diplerinde bu koyu kahverengi, neredeyse siyah kalıntı vardı. ‘Sanki bir şeyi kazımış.’ demiştik. Bu toprak, onun tırnaklarındakiyle aynı tona sahip.”

“Yani George, defteri çalmaya çalıştı. Belki de Lord ölmeden önce... O da defterin yerini biliyordu!” Bir anda heyecanlanmış, sesimi yükseltmişim.

“Hayır, Eleanor. Belli ki o, aceleyle buraya gelmiş ve defteri almayı başaramamış. Eğer defteri alsaydı, geri kalan her şey anlamsız olurdu. Bu toprak, George’un paniklediği ve bu gizli bölmeyi kazımaya çalıştığı anlamına geliyor ancak o kadar tedirgindi ki defterin yerinde olmadığını gördü ve elleri kire bulanmış olarak kaçtı.”

Thorne, lekenin yapısını inceledi. “Bu nemli, turba toprağı. Köşkün içinde böyle bir toprak bulunmaz. Bu, dışarıdan, ya da... köşkün en alt katından gelir.”

Köşkün en alt katı... Mahzen? Orası sürekli nemli ve rutubetlidir.”

“Aynen öyle. George’un tırnakları ve buradaki iz, bize katilin defteri sakladığı yeri söylemese de George’un bir fırsatı değerlendirdiğini gösteriyor. Şimdi, defter yerinde yoksa, katil onu nerede tutuyor olabilir?”

Thorne, kütüphanenin ortasına indi ve kaşlarını çattı. Odadaki tüm mobilyaları, kitapları ve süs eşyalarını bir kez daha gözden geçirdi.

“Dönelim bilmeceye. ‘Yıldızlar kaybolduğunda, gölge pusulayı gösterir. Yalnızca karga, cevabı bilir.’ Karga, Batı mitolojisinde bir sır saklayıcısıdır. Bayan Finch kurbanın sırlarını en iyi bilen kişi. Defter ondaysa, onu bu köşkte kendisine en yakın yerde saklamıştır.”

“Bayan Finch’in odası.”

“Kesinlikle ama ondan önce, George’un tırnaklarındaki bu toprağın geldiği yeri teyit etmeliyiz. Oraya gitmeli ve George’un oraya tam olarak neden gittiğini anlamalıyız.”

Bana döndü. Gözleri, karanlık koridorlarda yanan gaz lambasının loş ışığında parlıyordu.

“Bir dedektifin işi, sadece katilin kim olduğunu bulmak değildir. Aynı zamanda, cinayeti çevreleyen tüm yalanları ayıklamaktır. Gidelim. Mahzene iniyoruz. Oradaki toprak, bize George’un yalanını kanıtlayacaktır. Bayan Finch’in odası ize, bize defterin nerede olduğunu gösterecek.”

Bölüm IV: Mahzenin Rutubetli Nefesi

Kütüphanenin nispeten 'kuru' zekasından sonra, mahzenin karanlığına doğru ilerlemek, davanın ruhuna doğru bir dalış gibiydi. Higgins’i çağırdık. Yüzünde, ruhuna sinmiş, kronik bir yorgunluk vardı.

“Bay Higgins, bize mahzenin yolunu gösterin ve lütfen, bir gaz lambası getirin. Bunun köşkteki modern elektrikten daha güvenilir olduğu kesin.”

Higgins, tereddütle elindeki piriç lambayı yaktı. “Mahzen... pek kullanılmaz, efendim. Sadece kışlık şaraplar ve eski eşyalar için. Karanlık, rutubetli ve soğuktur.”

Gaz lambasının titrek, sarı ışığı eşliğinde, dar bir taş merdivenden indik. Her adımımızda taştan çıkan bayat, toprak ve küf kokusu, ciğerlerimize doluyordu.

Elias, merdiven boşluğunu incelerken: "Dikkatli olun, Eleanor. Nem, ahşabı ve taşı çürütür. Burası, Bay George'un tırnaklarındaki kirin kaynağı olmalı. O kir, Lord'un gizli bölmesindeki toza karışıktı."

Mahzen, adeta Blackwood Köşkü'nün yeraltındaki mezarıydı. Hava, soğuk ve ağırdı. Duvarlardan sızan rutubet, yerdeki toprak zemini yumuşacık ve yapışkan hale getirmişti. Gaz lambasının ışığı; tavanı örümcek ağlarından oluşan ağır bir dantelle kaplı büyük, kemerli bir alana zorlukla ulaşıyordu. Sol tarafta, sıralanmış tozlu şarap şişeleri, sağ tarafta ise kırık mobilyalar, üzeri bezlerle örtülmüş bilinmeyen eşyalar ve eski sandıklar vardı.

"Burası tam olarak George'un tırnaklarındaki o turba toprağının geldiği yer, Bay Thorne. Bu nemli ortam, bitkisel kalıntıları hapsedebilir."

Ortağım, yerdeki toprağı parmaklarıyla yokladı: "Aynen öyle. Bakın, bu toprak yumuşak ve koyu. Lord'un masasının arkasındaki bölmede bulduğumuzla birebir aynı dokuya ve renge sahip. George, amcasının ölümünü fırsat bilip, kütüphanedeki gizli bölmeye koştu. Defteri bulamayınca panikledi ve hızla oradan ayrıldı."

Higgins, lambayı havaya kaldırarak mahzenin derinliklerini gösterdi.

"Burada görülecek pek bir şey yok, efendim. Sadece eski eşyalar ve rutubet. Lord Covington bu kısma hiç inmezdi."

"Öyle mi? Ama burada, bu eski şarap raflarının önünde, nispeten daha az tozlanmış bir alan var."

Elias, şarap raflarının önünde durdu. Rafın önündeki zemindeki toprak, mahzenin diğer kısımlarına göre daha yeni dağılmış gibi görünüyordu. Daha önemlisi, şarap raflarından birindeki toz, belli bir bölgede silinmişti.

Elias, şişeye uzandı. "Lord Covington, bu eski şaraplara değer verirdi, değil mi, Higgins?"

"En nadir koleksiyonu buydu. Kimi zaman bu şişelere bakardı."

Elias, lambayı şişeye yaklaştırdı ve şişenin boynunun hemen altındaki mantar tıpasına dikkatlice baktı.

"Bu tıpada, çok ince bir çizik var. Sanki ince, sivri bir metal parçasıyla işaretlenmiş. Bir bıçaktan ziyade, bir iğne tarafından yapılmış bir çizik."

"Pusula ibresi!" Heyecanla söylediğim bu söz mahzenin duvarlarında yankılandı.

"Aynen öyle. Kurbanın elinde bulduğumuz o eksik pirinç pusulanın ibresi. Katil, Lord'u zehirledikten sonra, kütüphanedeki gizli bölmeden defteri almaya gitti. Ardından, bir iz bırakmamak için, pusula ibresini buraya, yani en az dikkat çekici ama yine de kolay erişilebilir bir yere sakladı. Ve o şişe..."

Elias, hemen yanındaki diğer şişeleri inceledi. Bir şişenin üzerindeki toz katmanı, parmak izi büyüklüğünde, pürüzsüz bir alanda eksikti.

"Katil, ibreyi buraya sakladı, ama bir nedenden ötürü, ibreyi geri alamadı. Belki de Lord'un ölümü sonrası yaşanan kargaşa yüzünden ama bu çizik, bize katilin pusula ibresini taşıdığını kanıtlıyor."

Elias, elindeki şişeyi Higgins'e doğru uzattı. Uşağın yüzü, gaz lambasının ışığında daha da solgunlaştı.

"Higgins. Size, endişenizin sadece görev yorgunluğundan kaynaklanmadığını söylemiştim. Siz, bu köşkteki hayatta kalan biri için endişeleniyorsunuz ya da endişeleniyordunuz. Bu çizik, sizi derinden etkiledi. Neden?"

Yaşlı uşak derin bir nefes aldı. Bu sefer, savunma yapmaya çalışmadı. Elias'ın gözlemi, doğru anı yakalamıştı.

"O şişe... Lord, gençliğinde babamla birlikte bu mahzeni temizlemişti. Lord'un babası, bu şişelerden birinin arkasına, oğluna bir hediye sakladığını söylerdi. Bir oyuncak pusula... Alistair o pusulayı çok severdi ama hiçbir zaman bulamadı. Bu çizik... bu pusulaya işaret ediyor olmalıydı."

Higgins'in sesi mahzenin taş duvarlarında yankılanırken Elias elinde tuttuğu şişeyi havaya kaldırdı.

"Higgins, babanızın bahsettiği o oyuncak pusula hiçbir zaman bulunamadı çünkü Lord Covington onu bulmanızı istemiyordu ama katilimiz... O, bu mahzeni Lord'un kendisinden bile daha iyi tanıyor."

"Eleanor, lambayı biraz daha yaklaştıran. Şuradaki etikete bakın."

1918 mahsulü, küf tutmuş bir şişenin tam mantar kısmında, çok taze ve derin bir delik vardı. Elias, cebinden ince bir cımbız çıkardı.

"Katil buraya geldiğinde panik içindeydi. Lord'u öldürmüş, kapıyı o kurnaz hileyle kilitlemişti ama bu iğneyi yanında taşıyamazdı; üzerinde zehir, kilitteki metalin artığı ya da en kötüsü, Lord'un pusulasına ait olduğu gerçeği vardı. Onu saklamak için bir mantarı seçti. Hem göz önünde hem de ulaşılamaz."

Elias, cımbızın ucuyla mantarın içine gömülmüş olan ince, sert ve paslanmaz çelikten yapılmış pusula iğnesini yavaşça dışarı çekti. İğne, gaz lambasının sarı ışığında uğursuz bir parıltıyla titredi.

"İşte davanın kalbi, Eleanor. Bu incecik metal parçası, kilitli bir kapıyı açtı, bir adamın hayatına son verdi ve şimdi de sahibini ipe götürecektir. Ama bakın..."

Elias iğneyi göz hizasına getirdi. İğnenin ucunda, çıplak gözle zor seçilen, kurumuş koyu yeşil bir leke vardı.

Elias'ın sesi alçaldı, neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Kurtboğan otunun özü. Katil, iğneyi kilidi manipüle etmek için kullanırken, parmaklarındaki zehir bulaşmış olmalı. Katilimiz ne kadar titiz olursa olsun, doğanın bu küçük kanıtını silememiş."

"Yani bu iğne sadece kapıyı açmakla kalmadı, aynı zamanda zehrin kaynağına giden yolu da mı gösterdi?"

Ortağım hafifçe gülümsedi: "Mantık, asla yanılmaz. Sadece insanlar hata yapar. Katil, iğneyi buraya saklayarak kurtulduğunu sandı; oysa sadece suçunun en keskin parçasını bizim için işaretlemiş oldu. Şimdi yukarı çıkalım. Bu karanlık mahzenin bize söyleyeceği daha fazla bir şey kalmadı. Gerçek, yukarıdaki kütüphanede, o sahte dostluk maskesinin ardında bizi bekliyor."

Elias, iğneyi dikkatlice ipek mendiline sardı ve ceketinin iç cebine yerleştirdi. Mahzenin rutubeti yerini, zaferin o soğuk ve berrak kokusuna bırakmaya başlamıştı.

Bölüm V: Karga'nın Yuvası

Elias, mahzenin nemli kokusunu tüvit ceketinden silkelirken gergin adımlarla Bayan Finch'in odasına yöneldi. Finch, Elias'ın deyimiyle 'kütüphane' gibiydi; her sırrı içinde saklıyordu.

"Bayan Finch'in odası, bir uşak tarafından değil, bizzat düzenlenmiştir. Defter ondaysa en güvendiği yerdedir ve bilmecenin 'Yalnızca karga, cevabı bilir' kısmı, beni doğrudan Bayan Finch'e yönlendiriyor. O, Lord'un sırlarını yıllardır saklayan bir kargadır."

Bayan Finch'in odası; tıpkı karakteri gibi sade, düzenli ve renksizdi. Her şeyin bir yeri vardı; kitaplar alfabetik, kıyafetler katlanmış, çalışma masası tertemizdi.

"İşte bir düzen takıntısı. Bu tür bir takıntıya sahip zihinler, kaosu tolere edemez. Bir şey gizlenmişse bile, bu gizlilik, düzeni bozmayacak şekilde yapılmıştır."

"Nerede aramalıyız? Yatağın altı mı? Dolap mı?"

"Hayır. Bunlar sıradan hırsızların yerleridir. Bayan Finch, bir entelektüel hırsız. En değerli sırrını, en mantıklı, en göz önünde ama en az bakılacak yere saklar."

Elias masaya yaklaştı. Üzerinde daktilo, bir not defteri ve birkaç kalem duruyordu. Masanın çekmeceleri, kilitli olsa da Elias küçük bir tel parçasıyla saniyeler içinde açtı. İçinde kalemler, küçük bir muhasebe defteri ve eski bir fotoğraf albümü vardı.

Elias, albüme uzandı: “Şuna bakın, Eleanor. Düzen takıntısı olan bir kadın, neden fotoğraf albümünü çalışma çekmecesinde tutsun? Bu durumda duygusal davranmış.”

Albüm, Lord Covington ve genç Bayan Finch’in birlikte çekilmiş, samimi görünen birkaç fotoğrafını içeriyordu. Yıllar önceye aitti.

“İşte şantajın nedeni. Aşk, ihanet, utanç. Finch, Lord’a karşı nefret duymakta haklıydı ama bu albüm, sadece bir hissi saklıyor. Peki o zaman defter nerede?”

Elias, masanın üzerindeki daktiloya döndü. Makine, düzenli bir şekilde örtülmüştü.

“Karga’nın yuvası, her zaman en tepededir. Finch’in yuvası ise onun zihnidir.”

Daktilonun kılıfını kaldırdı. Klavyesindeki tuşlar, temiz ve düzenliydi ancak Elias, elini makinenin üst kısmındaki kâğıt rulosu bölmesine soktu. Parmakları, kâğıt koyma alanının hemen arkasındaki, metalin soğukluğundan farklı bir dokuya çarptı.

“Buldum.”

Yavaşça, koyu, kalın ciltli bir defteri, daktilonun içine gizlenmiş alandan çıkardı. Defter, tam da daktilo örtüsünün altındaki boşluğa sığacak şekilde yapılmıştı. Göz önünde ama el değmeyen bir yer.

“Lord Covington’ın eski defteri!”

Defterin ilk sayfaları, Lord’un günlük notları ve hesaplarından oluşuyordu ancak ortalara doğru, el yazısı değişiyordu:

“Pusulayı ibresi yok. Sadece benden çalınan hakkımı geri almanın anahtarı var. Blackwood’un tapusu, gerçek sahibine ait olmalı. Covingtonlar’a değil, Davieslere. O yaşlı adam pusulayı biliyordu. Ona inanmamalıydım.”

Elias ve ben son sayfaya çevirdik. Sayfada, sadece tek bir kelime ve bir çizim vardı:

“ZEHİR”

Yanında, bir bitki sapı ve yaprağının basit bir çizimi vardı.

Elias, sessizliği bozdu. “Davies. Profesör Malcolm Davies. Lord’un eski dostu. Zehirli bitkiler konusunda uzman. Aconitum familyası, onun uzmanlık alanıydı.”

“İşte cinayetin hem sebebi hem de katili: Defter, Lord’un -muhtemelen yasa dışı yollarla elde ettiği tapuyu, Profesör Davies’e geri vermek üzere olduğunu kanıtıyor. Lord ölüme yaklaştığını hissettiğinde, yaptığı haksızlığın yükünü taşıyamamaya başladı. Defterdeki notlarında şunu planlıyordu: Vasiyetini açıklayacağı gece tapuyu Profesör Davies’e iade edecekti ancak bunu ona bir hediye, bir lütufmuş gibi sunduğunda bu Profesör için son damla oldu. Davies, zehri kullandı ve Lord’u öldürdü. Kilitli oda, karga, pusula ve zehir... Hepsi onu işaret ediyor.”

Bölüm VI: Hakikatin Son Şöleni

Bu, Elias Thorne'un en parlak anıydı. Dışarıda fırtına zirveye ulaşmış, rüzgâr köşkün kulelerinde bir devin iniltisi gibi uğuldarken Elias içerideki atmosferi bir tiyatro sahnesine dönüştürmüştü.

Higgins'e tüm misafirleri kütüphanede toplamasını emretti. Herkes, öldürülen adamın hayaletinin sindiği o kilitli odada Thorne'un karşısında yan yana dizilmişti.

Kütüphanenin şöminesi gürleyerek yanıyordu ama odadaki soğukluk, dışarıdaki kardan değil, içeridekilerin buz kesmiş kalplerinden geliyordu. Elias Thorne, odanın ortasında, masanın tam önünde duruyordu. Parmakları, cebindeki pirinç pusulanın gövdesiyle oynuyordu.

Elias önce sessizce her birinin gözlerine baktı. Leydi Beatrice, huzursuzca ipek mendiliyle oynuyordu; George, tırnaklarını avucuna saklamaya çalışıyordu; Bayan Finch, bir mermer heykel kadar hareketsizdi ve Profesör Davies... Profesör; odanın en karanlık köşesinde, gümüş saplı bastonuna dayanmış, dudaklarında hafif, küçümseyici bir gülümsemeyle bekliyordu.

“Bir cinayet,” diye söze başladı Elias, sesi bir enstrümanın teli gibi tınlıyordu. “Çoğu zaman kaba bir eylemdir ancak Lord Covington'ın ölümü, bir sanat eseri kadar titizlikle planlanmış, zekice kurgulanmış bir illüzyondur. Kilitli bir oda, nadir bir zehir ve yarım kalmış bir bilmece...”

Leydi Beatrice, gergin bir sesle: “Bizi buraya bu bilmeceleri tekrar dinlemek için mi topladınız, Bay Thorne? Katilin kim olduğunu söyleyin ve bitsin.”

“Sabır, Leydi Beatrice. Bir illüzyonu anlamak için önce sahne arkasını görmelisiniz. Herkes bu gece bir şeylerin peşindeydi. Bay George,” dedi Elias, aniden gence dönerek. “Siz, amcanızın ölümüyle bir servete konacağınızı sandınız. Hatta o kadar ileri gittiniz ki, Lord'un gizli bölmesini kazıyarak defterini çalmaya çalıştınız. Tırnaklarınızdaki toprak, mahzenin o rutubetli kokusunu kütüphaneye kadar taşıdı ama katil siz değilsiniz. Siz sadece zavallı, paniklemiş bir fırsatçısınız.”

George bir şey söyleyecek oldu ama sesi boğazında düğümlendi.

“Peki ya Bayan Finch? Siz, Lord'un geçmişteki her günahını saklayan sadık kargaydınız. Defteri daktilonuzun içine sakladınız. Neden? Çünkü o defterde sadece Lord'un değil, sizin de sırlarınız vardı. Lord, tapuyu gerçek sahibine iade etmeye karar verdiğinde sizin yirmi yıllık gücünüz de elinizden gidecekti.”

Finch'in gözleri hafifçe kısıldı ama ifadesini bozmadı.

“Ancak gerçek katil, bu karmaşanın içinde en sakin durandı. Bir kilitli oda gizemi, aslında iki şeyi gerektirir: Bir mekanizma ve bir bahane. Kapı içeriden kilitliydi, evet. Ama bu kilidi dışarıdan manipüle etmek için çok ince, sert bir alet lazımdı. Eksik bir pusula iğnesi gibi.” Elias, masanın üzerine elindeki pirinç pusulayı bıraktı. Ardından cebinden, mahzende bulduğumuz o küçük metal parçasını çıkardı: Pusula iğnesi.

“İğne, mahzendeki bir şarap şişesinin üzerinde bir iz bırakmıştı. Katil onu oraya sakladı ama fırtına ve bizim gelişimiz yüzünden geri alamadı. Bu iğne, aynı zamanda kurbanın son anlarında elinde tuttuğu o pusulanın eksik parçasıydı. Peki neden mahzen? Çünkü mahzen, bu köşkün gerçek tarihinin başladığı yerdir.”

Elias yavaşça Profesör Davies’e doğru yürüdü. Profesör, bakışlarını kaçırmadı.

“Profesör Davies... Siz bir botanikçisiniz. Aconitum familyası, yani kurtboğan otu, sizin uzmanlık alanınız. Lord Covington’ı zehirleyen o nadir özü; akşam yemeğindeki şarabına değil, doğrudan kütüphanedeki kendi özel bardağına damlattınız. Lord, kütüphaneye çekildiğinde tek başınaydı. Zehir etkisini gösterirken kapıyı kilitledi ya da odayı kilitli bıraktığını sandı ama siz, kapı kapanmadan hemen önce, o ince iğneyle kilit mekanizmasını aralık bıraktınız ve o öldükten sonra içeri girip işinizi bitirdiniz.”

Davies alaycı bir tonla: “Etkileyici bir masal, Bay Thorne. Ama kanıtınız nerede? Neden eski dostumu öldüreyim?”

“Çünkü Blackwood Köşkü, aslında Covingtonlara ait değildi, Profesör. Lord’un gizli defterinde her şey yazıyor. Yıllar önce bir kumar masasında ya da bir sahtecilikle, bu toprakları sizin ailenizden çalmışlardı. Lord, yaşlanınca vicdan azabı çekti ve tapuyu size iade etmeye karar verdi ama siz... Siz bekleyemediniz. Lord’un bu iadeyi bir lütuf gibi yapmasını gururunuzda yediremediniz. Siz, tapuyu çalmak ve bu ölümü bir kaza gibi göstermek istediniz.”

Elias, Profesör’ün bastonuna işaret etti.

“Bastonunuzun gümüş başlığı, Profesör. Oksitlenmiş olması gerekirdi ama üzerindeki o küçük parlak çizik... Az önce mahzende bulduğumuz pusula iğnesinin ucuyla aynı genişlikte. İğneyi mahzene saklamadan önce bastonunuzla o şişenin yerini işaretlediniz. Ve daha önemlisi...”

Eli, Lord’un defterini açtı ve son sayfadaki o bitki çizimini gösterdi.

“Lord, ölmeden hemen önce sizinle kütüphanede tartıştı. Sizin ona bu zehirden bahsettiğinizi hatırladı ve son nefesiyle bu çizimi yaptı. Bu bir bitki değil, Profesör. Bu, sizin aile mührünüzdeki yaprak motifi. Lord; katilinin adını değil, kimliğini çizmişti.”

“Siz Lord’u öldürdüğünüzde defterin peşindeydiniz ancak o gece kütüphanede yalnız değildiniz. Bayan Finch, sizin içeri girdiğinizi gördü ve siz kilit mekanizmasıyla uğraşırken, o arka kapıdan süzülüp defteri masanın altından çekip aldı. Siz defterin orada olmadığını fark ettiğinizde paniklediniz ve sadece ibreyi saklayabildiniz. Yani Profesör, siz bir hayat çaldınız ama Bayan Finch, o hayatın sırlarını çaldı. İkiniz de bu gece bu masada oturuyorsunuz çünkü biriniz katil, diğersiniz ise adaleti engelleyen bir hırsızsınız.”

Oda bir anda sessizliğe büründü. Bayan Finch, oturduğu koltuğa iyice gömülmüş, başını eğmişti. Profesör Davies ise yavaşça doğruldu. Dudaklarındaki gülümseme kaybolmuş, yerini mağrur ama yenilmiş bir ifade almıştı.

“Alistair her zaman bencil bir adamdı,” dedi Davies, sesi çatallaşarak. “Adaleti sağlamak için ömrümün sonuna kadar beklememi istedi. Ben sadece, bana ait olanı vaktinden önce aldım.”

“Adalet, Profesör, bir zehir şişesinin dibinde bulunmaz. O, sadece hakikatin ışığında ortaya çıkar.”

Higgins, kapıda bekleyen polis memurlarını içeri çağırdığında, Elias Thorne çoktan şöminenin yanındaki koltuğuna oturmuş, gümüş tabakasından bir sigara çıkarmıştı.

Bölüm VII: Mantığın Anatomisi

Profesör Davies, polisler eşliğinde karlı geceye doğru götürülürken kütüphanede sadece Elias ve ben kalmıştık. Elias, şöminenin önünde durmuş, mendiline sardığı o pusula iğnesini ışığa tutuyordu. Yüzünde; bir savaşı kazanmış komutanın yorgunluğu değil, çözülmüş bir denklemin huzuru vardı.

“Hala anlamadığım yerler var Elias,” dedim, titreyen ellerimle kendime bir çay doldururken. “Her şey o kadar iç içe geçmişti ki... İplerin ucunu nasıl bu kadar net görebildiniz?”

Elias koltuğuna gömüldü ve derin bir nefes aldı. “Çünkü Eleanor, biz bir cinayeti değil, bir zaman aşımına uğramış adaleti inceledik. Her şey üç ana sütun üzerine kuruluydu: Geçmiş, Mekanizma ve İnsan Kusuru.”

“Defteri hatırlıyor musun? Ortalarına doğru el yazısı değişiyordu. Lord Covington’ın titrek yazısı yerini, bir cerrahın neşteri kadar dik ve kusursuz bir el yazısına bırakmıştı. O yazı Profesör Davies’e aitti. Lord, vicdan azabı çekmeye başladığında Profesör’ü buraya gizli görüşmelere çağırmıştı. Profesör, Lord’un ona mülkü iade etme planını bizzat o deftere kendi eliyle not alıyordu ancak Profesör için bu bir iade değil, geç kalmış bir teslimiyetti. Lord’un bu iadeyi bir lütuf gibi sunması, Profesör’ün yıllardır beslediği gururunu yaraladı. O toprakları bir Covington’ın sadakası olarak değil, kendi zaferi olarak almak istiyordu.”

“En büyük illüzyon kapıydı,” dedi Elias, mendilindeki iğneyi göstererek. “Davies, bir botanikçi olarak bitkilerin anatomisini bildiği kadar, ince aletlerin nasıl işlediğini de bilir. Lord’u kütüphane bardağına damlattığı o zehirle yalnız bıraktı. Lord, zehrin etkisiyle kapıyı kilitletiğini sanarken Davies çoktan dışarı çıkmıştı ama kapıyı tam kapatmadı. Lord öldükten sonra içeri girdi, defteri aradı ama Finch ondan önce davranıp defteri kapmıştı. Davies sadece pusula iğnesini alabildi. Odadan çıkarken, kapının mandalını o incecik iğneyle dışarıdan içeriden kilitlemiş gibi sabitledi. O milimetrik çizik, katilin kapıdan geçiş kartıydı.”

“Davies en büyük hatasını mahzende yaptı. İğneyi yanında taşıyamazdı çünkü üzerinde zehir kalıntısı vardı. Onu mantarın içine gizlerken bastonunu destek olarak kullandı. Bastonunun gümüş başlığıyla şarap şişesine vurduğunda, aslında kendi ölüm fermanını imzaladı. Mahzen, Davies ailesinin eski eviydi; orayı Lord’dan daha iyi tanıyordu. Bu yüzden en güvenli yerin orası olduğunu sandı ama bir bilim adamı bile olsanız, acele ve korku en büyük düşmanınızdır.”

“Peki ya Lord’un son çizimi?” diye sordum.

“İşte davanın en trajik kısmı buydu,” dedi Elias alçak bir sesle. “Lord Covington, ölmeden hemen önce Davies ile tartışmıştı. Profesör’ün ona zehirden bahsettiği bir anı hatırladı. Son nefesinde deftere çizdiği o tuhaf yaprak... Bir bitki değil, Davies ailesinin eski mühür yüzüğündeki kurtboğan yaprağı motifiydi. Lord, katilinin adını yazacak mecali bulamadı ama onun kimliğinin en derin köküne işaret etti.”

Elias ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. “Profesör Davies bu köşkü geri almak istiyordu Eleanor. Sonunda, sadece o mahzenin soğukluğunu ve bir hapishane hücrelerini kazandı. Adalet, bazen çok yavaş hareket eder ama sonunda her zaman kendi dengesini bulur.”

Pencereden dışarı baktığımda, sis tamamen dağılmıştı. Blackwood Köşkü artık bir gizem değildi.

İpek Liya Ergen